

Çarşaf

28. OCAK 1976

250 KURUŞ

SAYI: 7

POLİTİKACILAR VE
KİRLİ ÇARŞAFLARI:

Necmettin
Bey'in aşk
mektupları

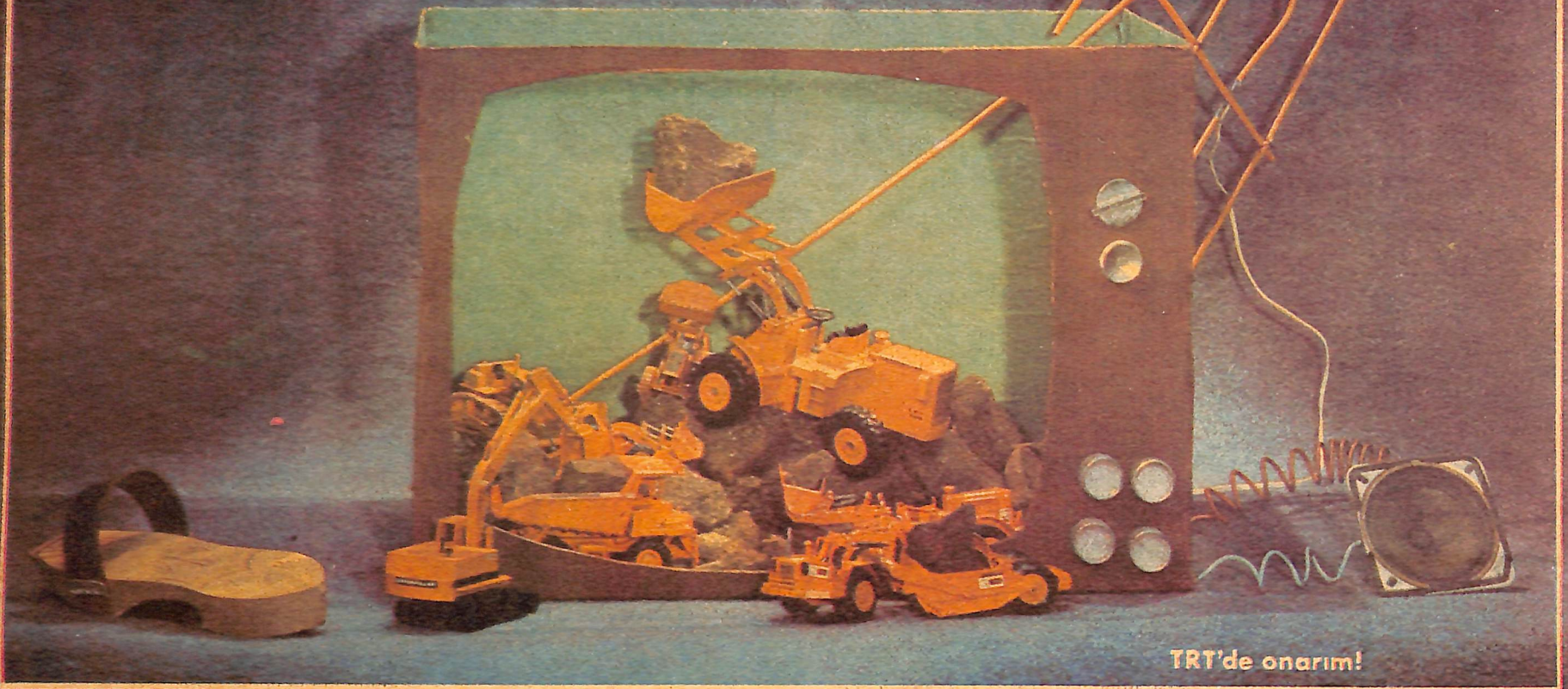
Çarşaf
BU HAFTA
217 805
ADET
BASILDI

Emil Baskın

DÜELLO 76!

Çarşaf MÜZESİ

Üç buutlu karikatürler dizisi: 7

TRT'de onarım!

Semih BALCIOĞLU Fotoğraf: Sayıl EMAN

ÖVGÜMÜZ bile, küfür perdahıyla karışiktır. En hafifinden, argonun salçalı sıvasına bulanmış:

- Ulan keriz!...Gene yaptın numaranı.
- Çalışkanın sınıfta adı inek. Evde, anneninki kocakarı, babaninki moruk. Ustabaşının fazla mesai teklifine duraksamadan "Evet" diyen işçi için arkadaşlarının dilinden okkalı sıfatlar püskürür: Sünepe, yağcı, espion...

Öğretmensiniz de saçlarınız mı dökük? Ayağınız mı hafiften aksıyor? Tamam; unutulmuştur artık adınız. Ve siz artık okulun ya "kel"isiniz, ya da "topal"ı...

Bir an, yirmi yıl önceki ben, gözlerimin önüne geldi. Avaz avaz sesim kulaklarımda çınladı:

- Titrek Necatiii!...Keş Hüsnüüü...Ördek Seyfi, vak vak Seyfi...Şaşırı; şaşı Salahattin...

Hepsi de, ya müdür yardımcısı, ya da okulun en kıdemli öğretmenleri. Ama bu kıdem, bu paye bile onlara kürsüden inip, başarılı bir öğrencinin saçlarını baba şefkatiyle okşama ayrıcalığını veremezdi. Arka sıralardan, bir bıçkın fısıltısı ayrık otu gibi araya girerdi çünkü...

- Ooo...Anlayalım...

Hepimizin ruhuna işlemiş, değerleri yıkma illetinin belirtileriydi bunlar. Ama belirli bir düzeye kalırdı. Anne, baba, öğretmen, arkadaş dörtgeninin içinde...

Derken bir el, bu köz ateşin kıvılcımlarını yelpazeleyiverdi: "Putları yıkalım..."

Putlar, o güne kadar biraz da dokunulmazlığın zirhıyla kuşatıldıkları sanılan bir takım yaldızlı isimler...

- Yıkalım mı? Yıkalım!...

İnsancıl bazı değer ölçülerinin alabora oluşu, sanırım o tarihe rastlar.

TÜRK politika sahnesinde kendine çok inanmış, kafasını pek beğenmiş kişilerin köprü

BAŞLAR...

başını tutmaları da bu "putları yıkma" akımını körkleyen unsur olmuştur şüphesiz.

Putların al aşağı edildiği yerde, o puta ait dayanakların; civata, somun ya da desteklerin elbette esamisi okunmazdı. Okunmadığı içindir ki; şu kulaklar, yıllar yılı, gururun kulesinden yükselen ne haykırışlarla çınlamıştır:

- Dilersem, odundan milletvekili çıkarırım!

Eee, "Her mahallede bir milyoner yarattık" vecizesi de, ancak Kaf dağına dayalı bir burun sahibinin yumurtlayacağı nane değil midir?

Yine de, bir hakkı teslim etmek boyun borcu olmalı. Politika büyücülerinin kâhinliği tuttu: Her mahallede, pıtrak gibi milyoner baş verdi. Odundan, milletvekili yapıldı: Yontulmuş kereste bile değil, ham odun...Ve baktık, maşasız kesinlikle parmak dokunduramayacağız kütük artıkları, insan kılığında ve parlamentonun o yüce çatısı altında...

BAZEN, bir put da taşlanır, taşlanmasına. Ama bir şartla: Put diye karşınıza elyaflarının arasına kurtlar yuvalanmış tahtalar çıkarırlarsa...Tavukçuyu, TRT'ye baş yaparlarsa... Bilmem hangi milyarlık kuruluşun kaderini, çember sakallıya teslim ederlerse... Bir baraj kazmakla, bir fabrika bacası tütürmekle, bir ağır sanayi mavalının ninnisiyle ve bir elektrik santralının ısıltısıyla bütün ülkenin şahlanacağı, nurlanacağı palavrasını günde üç öğün sıkarlarsa...

İşte o zaman, putu taşlamakta günah değil, se-vap vardır. Ama iyi niyetli avuçlar, bu görevde geciktikleri içindir ki, şimdi meydan, parmakları pençeleşmiş ellere, saçının her teli kin dürtüsüyle

dikilmiş yeleli enselere kalmıştır. Ve bu akım gide-rek yaygınlaşmaktadır...

Ne kadar yaygın? Türkiye'nin gerçekten tarafsız Sayın Cumhurbaşkanının katına yükselecek kadar... Cumhuriyet tarihinde ilk kez bir parti lideri, milletin gözünde pırl pırl saygınlık kazanmış Devlet Başkanı'na dil uzatacak; sözü "Cumhurbaşkanı güvence unsuru olmaktan çıktı" demeye getirecek kadar... Hem de, öfkesini ateşleyen, şu "imza olayı" hukukçular arasında hâlâ tartışıldığı halde... Cumhurbaşkanının altı kez çevirdiği bir hükümet kararnamesini imzalamasının sırf formalite olduğu görüşü, ağırlık kazandığı halde...

Pekâlâââ: Taşlar, yalnız muhalif ellerden mi geliyor? Ne gezer. Düşününüz ki, bir hafta önce de aynı Cumhurbaşkanı, iktidar şimşeklerinin hedefi olmuştu. Sırf TRT'nin yeni başına ait atama kararnamesini birkaç kez geri çevirdi, arif olması gereken de bu duyarlılığı anlamamazlıktan gelmekte direndi, diye...

TÜRKİYE demokrasi ile yönetilen bir ülkedir. "Demokrasilerde, ayrıcalıklı yurttaş bulunmaz; herkes, her makam eleştirilebilir" görüşü de, temel ilke...Ama gönül, bir Cumhurbaşkanının hele bizde, hele hele şu dönemde, bir milli birlik sembolü olarak görülmesini diliyor...Anayasamız, onun hak ve görevlerini kesin çizgilerle belirleyememişse, bu eksiği tamamlamak da, sanırım hepimize düşüyor...

Ama hayır! Öyle yapmıyorlar. Körükledikleri "Vur abalıya" yangınıyla Sayın Korutürk'ün dupduru kişiliğini de, marsıklaştırmaya çabalyorlar.

Bunu yapan, ya da yapanlar kimler? Yürekten kopan "Umudumuz" coşkusuyla kucaklayıp, her gözenegine içtenliğin öpücüklerini kondurduğumuz başlar...

Eskiden bir baş, ne kötü, ne kötü bir işe yarardı; Hiç değilse, şapka taşımaya. Şapka, günümüzde bir el süsü haline geldiğine göre, pek merak ediyorum beyler, bu başlar şimdi neye yarıyor?...

ÇETİN EMEÇ

**TRT'nin dili, artık eski Türkçe olacak,
kadın sanatçılara başörtü takılacak...**

Seyirci, iyi tanı Genel Müdür Saban'ı...

O da der ki: "Yenilik hevesindeyim,
Atatürk'ün izindeyim"

İster inan, ister inanma...

Yeni Genel Müdür Şaban Karataş'ın yenilikleriyle, TRT Kurumu yepyeni bir görünüm kazanmaya başlamıştır.

"Ben kendi takımımla işbaşı yapıyorum, kafama uyanları şak diye kapıyorum" diyen Karataş'ın bu arada eski kadrodan işine geleni olduğu yerde saydıracağı, işine gelmeyen de sabuna basmış gibi kaydıracağı ve yeniliklere yayınlardan değil, tayinlerden başlayacağı anlaşılmıştır... (Not: Tayin, tayin değil; atama demektir.)

Yenilikçi genel müdür, yönetimi ele

alır-almaz bir yenilik de TRT'nin dilinde yapmış ve yenilik olsun diye bültenlerdeki yeni kelimelerin yerine eskileri koyuvermiştir. Bu yenilik, özellikle Suudi Arabistanlı izleyiciler tarafından sevinçle karşılanmış, Türk radyo ve televizyonlarında elhamdülillah yine Farsça, Arapça, Osmanlıca konuşulmaya başlanmıştır!...

İçinde "Darwin Nazariyesi" geçen "İnsanlığın Yücelmesi" adlı dizi ile birlikte yayından kaldırılan sosyal taşlama niteliğindeki 8 program yerine de, tahminen "İrticanın Yücelmesi" adında yeni bir dizi ile "Tavukların Yenilenmesi", "Osmanlı'nın Demlenmesi" ve "Atatürkçü Gözlerin Gün Geçtikçe Nemlenmesi" isimli programlar konulacaktır.

Öte yandan, İzmir Atatürk Lisesi çıkışı olduğu halde, Şaban Bey'in, Ulu Önderimiz için: "Atatürk, Osman-ı Ali'ye başkaldırmış adamdır..."

"O, kutsal emanetlerin ebedi ve ezeli sahiplerini kovdu, bu ülkeden..."

"Allah ona zürriyet bile vermemiştir..."

"Devrim, dediği de ne? Görüyorsunuz kadın, kızın neye döndüğünü? Ceddimizden kalan giyimi de, ne hale getirdi?... " tarzında konuşmalar yaptığı öne sürülmüş ve kendisi bu iddiaları yanıtlayacağı halde, ayağının tozuyla sağa-sola atama emirleri vermesi ve istediği TV programları ile seyircinin sinirlerini iyice girmesi pek hayra yorulmamıştır.

Bu yüzden, ne zamandır bizim Muhittin bile artık, televizyonun karşısına geçip, şöyle keyifli keyifli kurulamamıştır...

Şaban Bey'in söz lüğünden inciler

Bundan böyle Şaban Karataş'ın emriyle kullanılacak yeni sözcükler (daha doğrusu eski sözcükler) şunlardır:

ESKİSİ

Onaylamak:
Okumak:
konut:

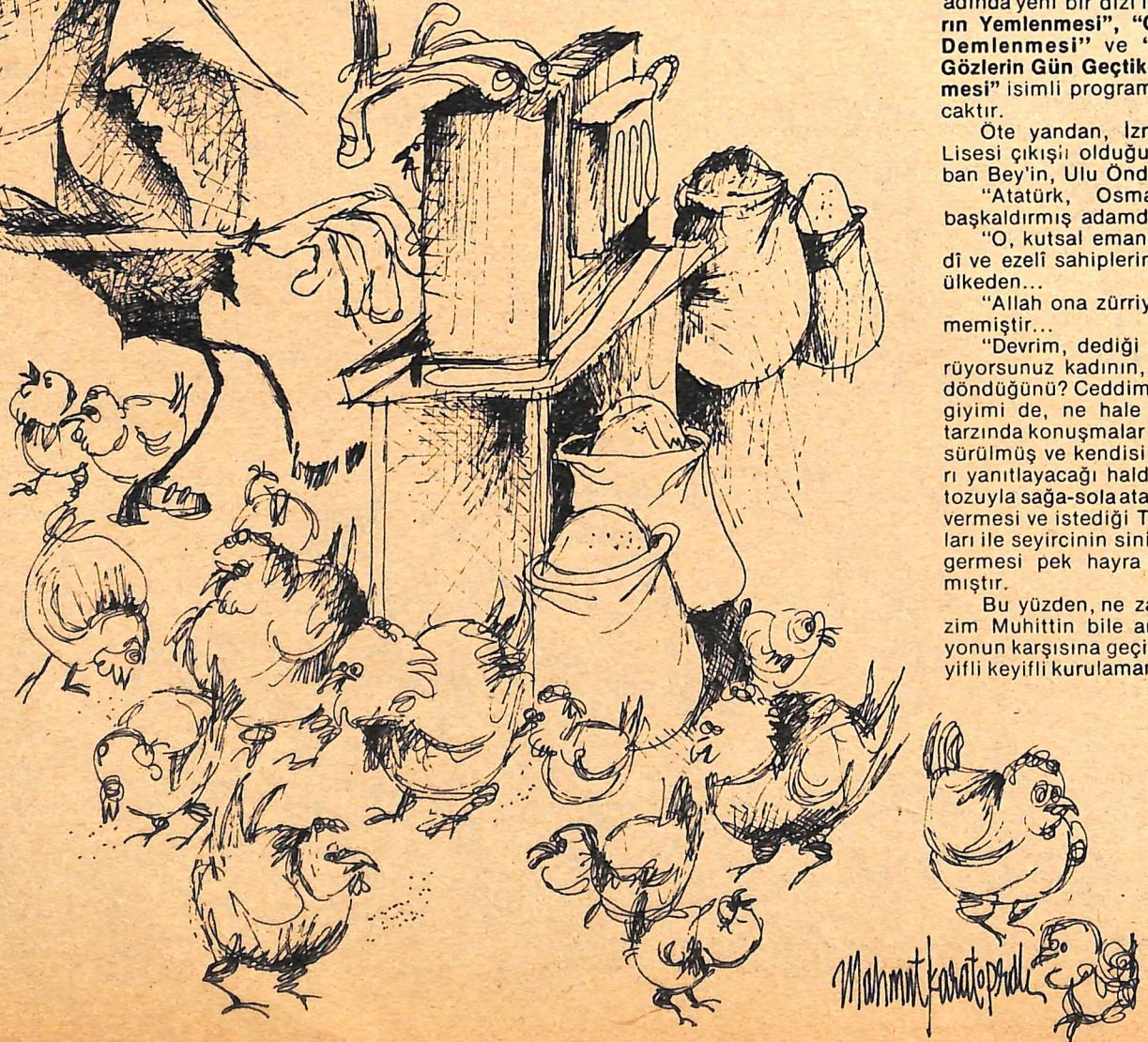
Olanaksız:
Akıcılık:
Başbakanlık:
Şarkıcı:

Dinleyici:
Spor Stüdyosu:
Müzik Stüdyosu:
Sunucu:

Sunuş:
Görüntü:
Yönetim:
Seyirci:

YENİSİ

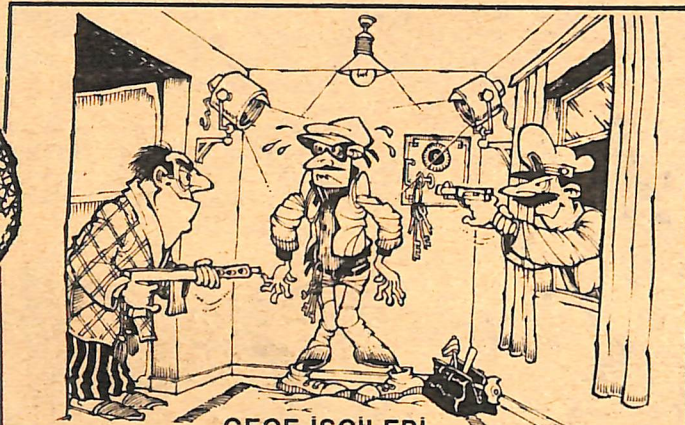
Kabul buyurmak
Kıraat etmek
İkâmetgâh veya
mesken, mekân
Ademî imkân
Selâset
Sadaret
Muganni,
muganniye
Efkârı umumîye
İdmanhane
Nakkarihane
Ahvalî arz eden
zat
Maruzat
Kazurat
İstibdat
İmdaaaat

"Güvencemiz kalmadı" diyorlar, silâh taşımak istiyorlar

Yazan: Kandemir KONDUK
Çizen: Bülent ARABACIOĞLU

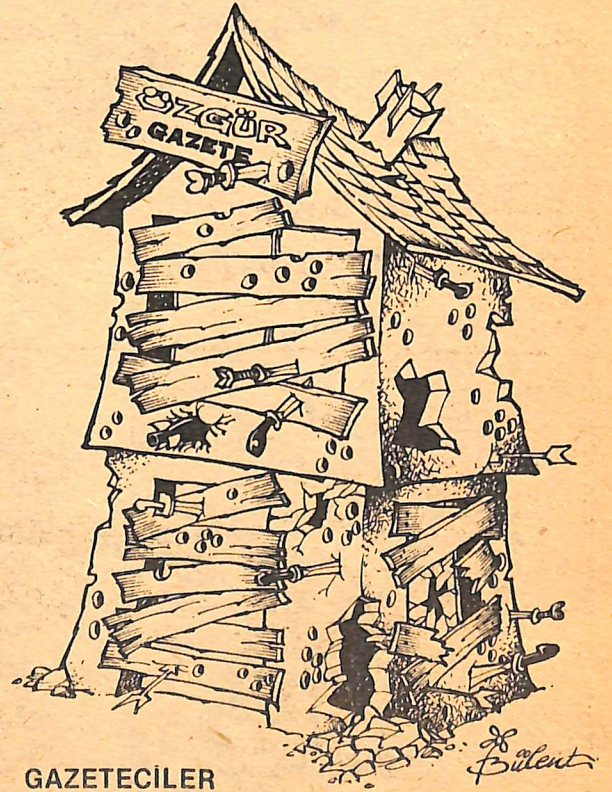
TABANCA, TOP, TÜFEK... BİZE DE CAN GÜVENLİĞİ GEREK...

GECE İŞÇİLERİ

Gece çalışan, canlarını ortaya koyarak ve orayı-burayı soyarak yolunu bulan bu vatandaşlar: "Bekçilerin tabancalarının ara sıra ateş aldığını ve bazı arkadaşlarının olay yerinde kaldığını" ileri sürerek "Herkes soygunlarını huzur ve güvenlik içinde yapıyor, bir imza ile bir telefonla milyonları kapıyor. Biz ise canımızı ortaya koyuyoruz, bu yüzden bize de tabanca verilmesini istiyoruz" demişlerdir.

Geçenlerde bir çok kuruluş üyelerinin, can ve mal güvenliği kalmadı gerekçesi ile kendilerine silâh taşıma ruhsatı verilmesini istemesinden sonra, pek çok kişi, aynı istek için, ilgili yerlere kafa vurmıştır. Öğrencilerin dışında silâh taşımak isteyenler şunlardır...

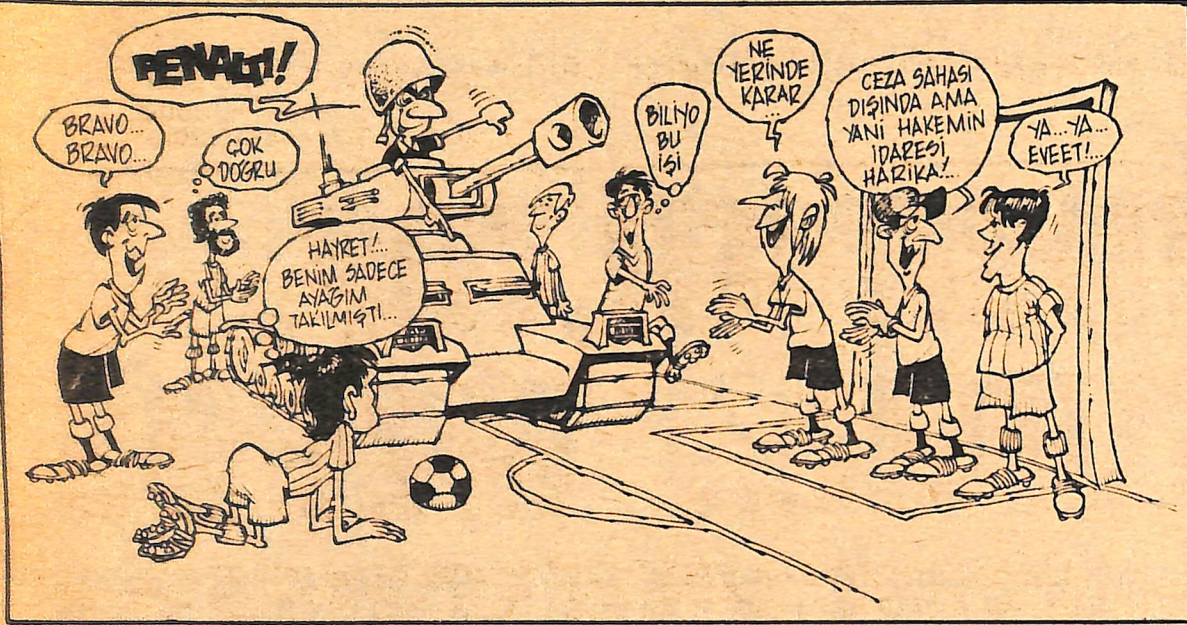
GAZETECİLER

Eskiya izlemeye, ya da savaş haberleri vermeye giden gazeteciler, hiç bir istekte bulunmazken, şehir içi olaylarında görev alanlar da kafalarını, gözlerini yarıdırır, fakat, seslerini çıkartmazken; köşelerinde yorumlar yapan, fikir yazıları yazan, bir takım gazeteciler silâh taşıma izni istemişlerdir!.. Ama bu istekler, "Korkmayın, yazdıklarınızdan dolayı başınıza bir iş gelmez; çünkü memlekette fikir özgürlüğü var" geri çevrilmiştir!..

AGIR İŞÇİLER

Dünyanın en eski ve en yorucu işini yapan ve de bu ağır işte gece-gündüz çalışan kadın işçiler adına Mehtap Vizite şunları söylemiştir: "Şekerim, bazen "Müşteri" keleklik yapıyor!.. O yüzden, bize de tabanca, top, tüfek, hiç olmazsa birer sustalı versinler de, paramızı vermeyen herifleri"Oranı keserim, buranı budarım" diye korkutalım.. Yalan mı taatlım?.."

▲FUTBOL HAKEMLERİ

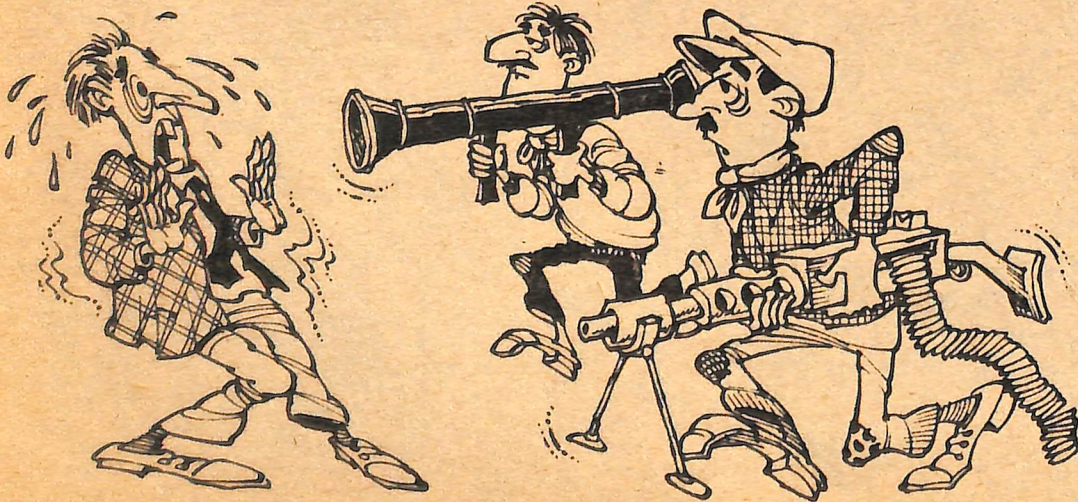
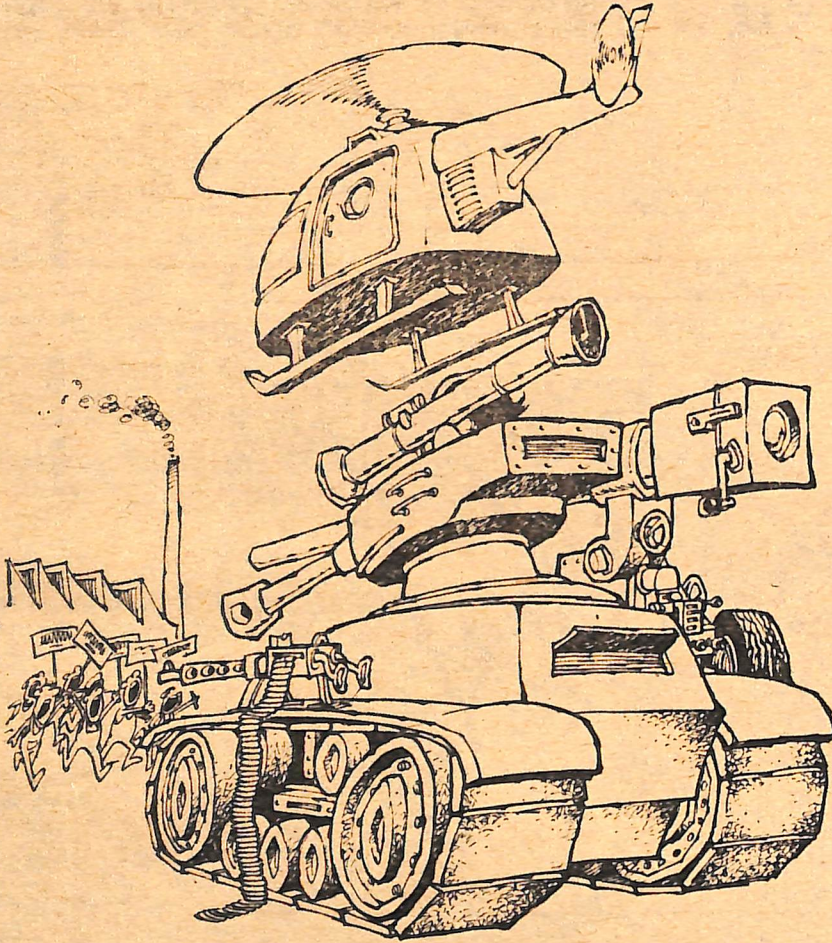
Taşılayıcı sahasında her pazar 7. küme maçlarını yöneten Hakem Seyfullah Dündük de, (asıl işi terzilik) kendisine mürettebatsız olarak bir tank verilmesini istemiş ve "Bakalım ondan sonra maçlarda kavga çıkar mı?" demiştir.

PATRONLAR

Bu aradadır takım işyeri sahipleri de işçilerin, grevini önlemek için kendilerine roketatar, ağır makineli, geritapmesiztop vb. gibi silâhların yanı sıra tank, helikopter, hattâ denizaltı bile verilmesini istemişlerdir. Ama, "Hadî, hadî en büyük silâh sizde" denilerek, bu istek geri çevrilmiş, gelgelelim silâhın adı açıklanmamıştır.

HAMALLAR

Bunlardan başka Kırıkkale Silâh Fabrikası'ndaki hamallar da silâh taşımak istediklerini belirtmişler, "Biz de silâh taşımak istiyoruz. Son günlerde, silâhları kamyonlarla taşıyorlar, bizi işimizden gücümüzden ediyorlar. Bundan böyle, silâhları yine biz taşıyalım" demişlerdir.

Yönetim nasıl olmalı?

Yazan:
Hüseyin
ZURNA

YÜKSEK siyasal çevreler, bu arada ciğerci Arnavut Rıza ile motorcu züppe Seza, yönetimin nasıl olması gerektiği konusunda tam bir anlaşmaya varamamışlardır.

Güvenilir kaynaklardan bildirildiğine göre yönetim, denetim ve gözetim, Muhammet Ali'nin karşısına çıkacak bir enayinin sıkı olması gereken yeri kadar sıkı olmamalıdır.

Ünlü hukukçulardan "Tarihsel savaşlarda beygir çişinin hukuksal yönü" adlı dev yapıtın sahibi Ord. Prof. Dr. Doç. Tır. Koç. Bır. Tak. Küt. Çat. Nuri Hüst, yönetimin nasıl olması sorusuna, bir süre düşündükten sonra:

- Bir bakirenin namusunun bulunduğu yere oranla azıcık daha gevşek olmalıdır, demiştir.

İpsala'da toplanan uluslararası bir bilim komisyonunda Adisababalı Fettah, bu açıklamadan sonra zerkavatçı Ağâh ile verdiği ortak demecde, yönetimin yarı çap ölçüsünü bilimsel olarak sap-tayabilmek için bir bakire bulmak ve onun namus merkezinin çapıyla bir kıyaslama yapmak gereğinden söz etmiştir.

BASIN organlarının yönetim üstündeki görüşleri değişiktir. Bunlardan bazıları:

- Sıkı, olmalı derken, bazıları da hiç olmamalı demektedirler.

Bir yönetimin sıkı olması ne demektir, sorunu vatandaşları yakından ilgilendirmemektedir. Özellikle neresinin sıkı olacağı merak edilmektedir. İşkembeciler Derneği Genel Sekreter Yardımcısı İkinci Kâtibinin Daktilosu Leman, bir bildiri yayınlamaktadır:

- Özellikle ağzı sıkı olmalı, gerisi bizi ilgilendirmez, demiştir.

Gözlemciler, Leman'ın son Adana yolculuğundan sonra gebe kalmaktan korkmuş olduğu izlenimi edinmişlerdir. "Onun zamparasının adı Hidir, ağız sıkılığını önermesinin nedeni budur" demişlerdir.

Bazı gazeteciler yönetim alanında sürüpgiden tartışmaları derleyip yazmak ve veresiyeyi kesen tütüncü Davut'un kuyusunu kazmak için harekete geçmişlerdir. Davut bir gece kendisine Sorumlu İki kişinin geldiğini ve elinin kalıbını istediklerini iddia etmektedir. Söylentilere bakılırsa Davut'un el kalıbı yönetimin biçimlenmesinde model olarak kullanılacaktır. Çünkü herkesin bildiği gibi Davut'un eli sıkıdır.

Muhalefet çevreleri de model olarak Hayrabolu eşrafından Namdarzade Halil Beyin uçkurunun kullanılmasını istemektedirler. Çünkü yine bilindiği gibi Hayrabolu eşrafından Namdarzade Halil Beyin uçkuru gevşektir.

TAHMİNLERE göre bu sorunu temelden çözmek amacıyla bilimsel bir kurul kurulmasına karar verilmesi için bir komisyon teşkilinden yana olanları saptama göreviyle yükümlü bir alt komisyonun hazırlanmasını içeren bir önerinin verilip verilmemesi konusunda bir heyet seçilmesine gidilecektir.

Ve bu heyete, bir bakirenin namus merkeziyle, tütüncü Davut'un eli ve Halil Beyin uçkuru teslim edilecektir.

Böylece yönetimin ne ölçüde gevşek, ne ölçüde sıkı olması gerektiği bilimsel verilere dayalı biçimde karara bağlanacak ve demokrasinin paslanan civataları yağlanacaktır. Sonra hep birlikte oturulup ülkenin durumuna ağlanacaktır.

Ayrıca vatandaşlardan da sıkılığına güvendikleri yerlerinin fotoğrafları istenmiştir. Bu fotoğraflar, ileride Kalkınma Müzesi'nde sergilenecektir. İsteyenler, bu fotoğraflarla diledikleri biçimde ilgileneceklerdir.

Yönetimle fasulya arasında benzerlik görenler, her ikisinde de aynı kazıkların kullanıldığına dikkati çekmekte, bu kazıkları görenler de bazen burunlarını, bazan içlerini çekmektedir. Kazıkları göremeyenler ise sadece çekmektedir.

Çarşaf
bir bir ②
açıklıyor

POLİTİKACILAR VE KIRLI ÇARŞAFLARI

Necmettin Bey' in, 1935' lerin Hafize Şule' si ve bugünlerin

"Göbegini açmıssın Ya bizi yakalarsa,

sefa met
par fisi

Geçen sayımızda "Politikacılar ve Kirli Çarşafı" dizimizin ilkini yayınladıktan sonra, yurdun çeşitli yörelerinden Sayın Bülent Ecevit'in kirli çarşaflarıyla ilgili olarak yüz-

lerce açıklama aldık. Bunlardan bir kaçını yayınladıktan sonra, sadece, yani Erbakan'ın kirli çarşaflarına geçeceğimize namusumuz üzerine söz veriyoruz. Ve de yayınlıyoruz.

Osmaniye'den Bay Atilla Ulukurt diyor ki:

Saymaya can dayanmaz siyasî gaflarını
Bir yığın anarşistle doldurdu saflarını
Ermez sizin aklınız böyle ince işlere
Bırakın biz sayalım kirli çarşaflarını.

Çankırı'dan, emekli polis memuru Veliddin Hakyolu ise Ecevit'e ve bize şöyle sesleniyor:

Daima sola doğru meyletti şu Ecevit
Cümle Müslümanları inletti şu Ecevit
Bakmayın Çarşafçılar siz o münafıklara
Kaç yüz yatak ve çarşaf kirletti şu Ecevit.

Bunlar, Ecevit'le ilgili mektupların sadece birkaçı... Bu hafta konumuz ve konuğumuz dinin güneşi, İdi Amin'in Türkiye'deki eşi Necmettin Erbakan olduğu cihetle; biz, şimdilik Ecevit'e boş verip Erbakan'a dönüyoruz.

Erbakan'a, 1935'lerde yazdığı aşk mektuplarını açıklayan o günlerin Hafize Şule'si ve bu günlerin Missouri Bar'da konsomatris Hâle'sine teşekkürü borç bilir, ellerinden öperiz.

Sabık Bayan Şule, bize yazdığı mektuba şöyle başlıyor:

"NECMETTİN! BENİ NASIL KIRLETTİN"
Ve devam ediyor:

Sevgili Çarşafçılar;

Geçen sayımızda Ecevit'in kirli çarşaflarını okuduktan sonra dinî ve vicdanî bir his, beni bu satırları yazmaya itmiş ve itelemiş bulunmaktadır. Evet, hâkim ve tarih önünde iddia ediyorum ki, beni ilk kez Necmettin kirletti. Hiç unutmam; orta III'te aynı sıralardaydık Necmettin'le.. Çılgıncasına âşkımdı ona, o zamanlar. Bir gün arkamızda oturan sınıf mümessili Deli Kadir bana çimdik attı diye bir şişe mürekkebi başımdan aşağı boşalttı; ve, kirletti beni... Zavalı anneciğim sabunlarla, keselerle, liflerle ovaraktan üç günde zor temizledi beni. Saçımın içine nüfuz eden mürekkep lekelerini ise yıllar yılı başımda taşıdım. Evet, artık tahammülüm kalmadı. İfşa ediyorum. Ben, ilk aşk mektubumu ona yazmıştım. İşte, o zaman aldığım fotokopisi...

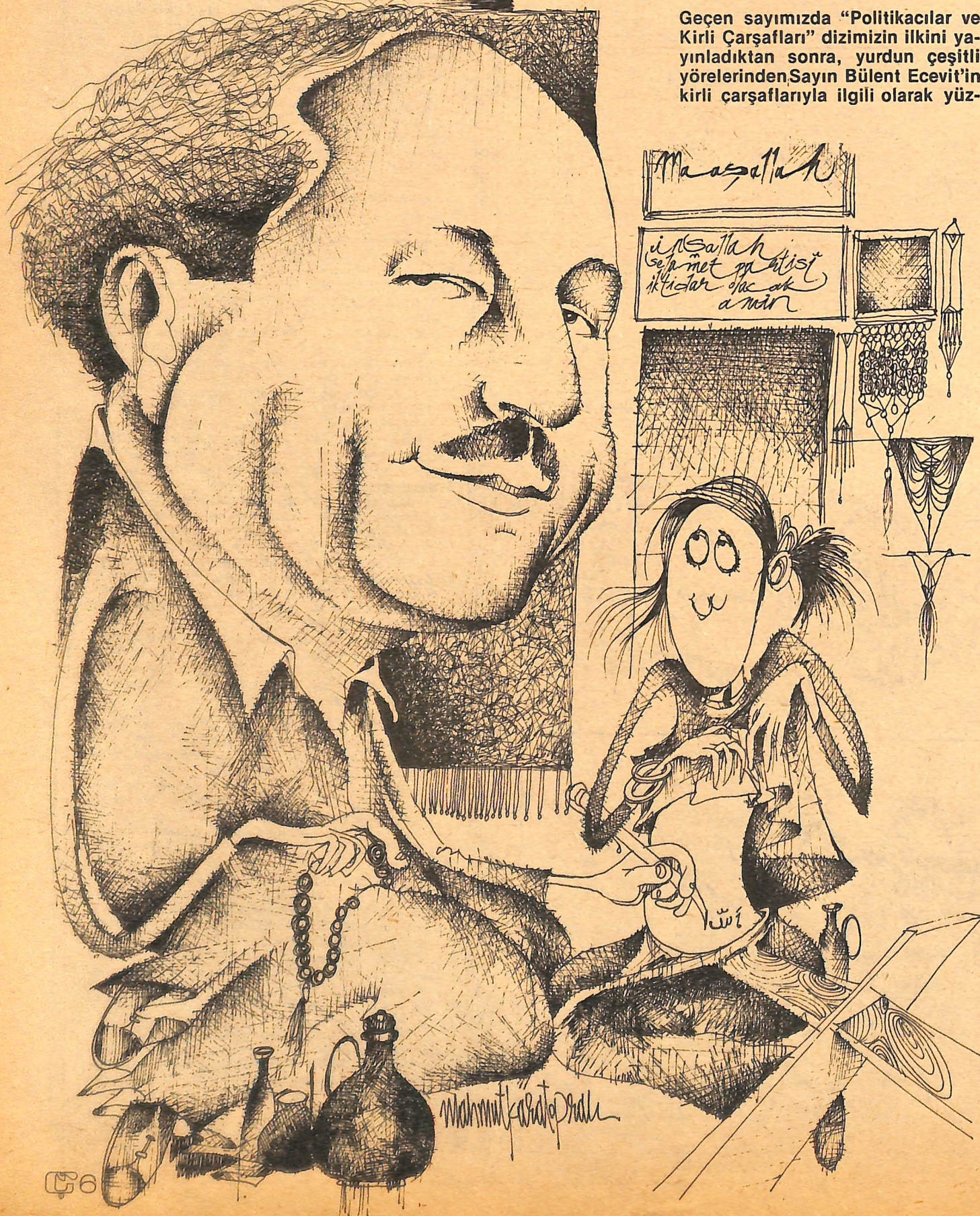
Hafize Şule'nin, Necmettin Erbakan'a yazdığı ilk aşk mektubu:

'Din yoldaşım, pirim ve mirim Necmettin,

Sana ilk kez, Apti Hocaların mevlidinde yaktım abayı... Ne kadar derunî ve enderunî bir sesin vardı Necmettin! Bir ara tombul ve pembe yanaklarından süzülen yaşlar beni sana ezeli ve ebedî bir suretle bağlamış bulunmaktadır. O uhrevî bakışlarının altındaki zührevî tebessümü unutamıyorum. Beni yaktın Necmettin ve şuh bakışlarınla korkarım hamile bıraktın. Caresiz bir derde müptelayım ve artık başına belâyım.

Ne olur? Bir gün mü olur, bir gece mi olur ağuşuna al beni ve bir nefes eyle bu dertten kurtar köleni.

Göbegimi açtım Necmettin. Al eline kalemi, yaz başıma geleni... Yaz Necmettin; yaz, göbe-

Missuri Bar' da konsomatris Hale' si için yazdığı şiiri, Çarşaf okurlarına açıklıyoruz :

gel yaz diyorsun bana söyledin mi babana?,,

ğim de senin olsun, bebeğim de... Ölsün bile gam yemem. O nurânî yüzünü bir kez göreyim de...

Ne olur başkalarını üfleme ve de muska yazma. Sonra çok bozulurum.

Cenabı Hâk bizi ayırmasın diye daima dua edeceğim Necmettin'im; cânım efendim benim.

Şimdi de, Necmettin kardeşimizin Şule'ye hitaben düşündüğü ve daha uzun yazmaya üşendiği ilk manzumesine bir göz atalım. Aldı Necmettin bakalım ne söyledi:

Göbeğini açmışsın gel yaz diyorsun bana
Ya bizi yakalarsa, söyledin mi babana
Billâh dayak yemeye hiç niyetim yok benim
Veresiye laflara çünkü karnım tok benim
İnan ki ben kendimi, hak yoluna vermişim
Kur'an-ı ezberleyip tüm dersleri sermişim
Öğrendim ki Hafize Şule'ymiş senin adın
Üfleyemem ben sana, üfletmekse muradın.
Necmettin

Şulanım, ümitsiz bir aşkla sevdiğin Necmettin'den bu şiiri aldıktan sonra okulu bırakmış, kendini bir güzel dağıtmış ve büyük aşkı Necmettin'e, aşağıdaki satırları yazmıştır.

Necmettin Bey,

Yazdıklarınıza bir manâ ve anlam veremedim. Zâtâlinize ne kadar teessüf etsem az gelir ve bilirim her türlü sitem size vız gelir.

İşte, okulu bırakıyorum artık... Sinema artizi olacağım. Herhalde beni bir samimiyetle seven bulunur. İpek çoraplar giycem gayri; altınlar, elmaslar takicem. Geçen gün Nazmi abi "Sesini mevlûtlarda ziyan etme, gel seni sahneye çık-

rayım ve film artizi yapayım" dedi. Gidiyorum Necmi Bey! Karşılık vermediğiniz aşkı unutana ve bu seven kalbimi susturana kadar yürüyeceğim Beyoğlu caddelerinde.

Size inat kendimi üfletecek birini bulacağım elbette: Üfürüğünüz de sizin olsun tükürüğünüz de. Sizi Allah'a ve kendimi Niyazi abi'ye emanet ediyorum.
Şule

Yıllar sonra Necmettin Erbakan okul arkadaşısı Şule'yi Taksim bahçesindeki fasıl heyeti arasında görmüş, görür görmez tanımış ve kapıcıdan ucuza kapattığı üç karanfile birlikte aşağıdaki dörtlüğü göndermiştir.

Kandırmak istedin davet ederek

Kanmadım ben sana lânet ederek

Şimdi üflediğim bir yem borusu

Dini siyasete alet ederek.

NECMETTİN ERBAKAN

Dün, matbaamızı ziyaret eden Sayın Erbakan'ın sabık çamaşırcısı Hatçe Bacı da; Necmettin Hoca'nın, Kıbrıs'a çıkartma yaptığımız gece çarşafı terden kirletip berbat ettiğini söylemiş de, iddiasını kesinlikle kanıtlamamıştır. Kaydı ihtiyatla, dercediyoruz.

ÇARŞAF

AHLÂK SOHBETLERİ

Bu konuda düzenlenen forum
T.V.' de yayınlanmayınca,
Çarşaf, foruma da attı bir kanca...

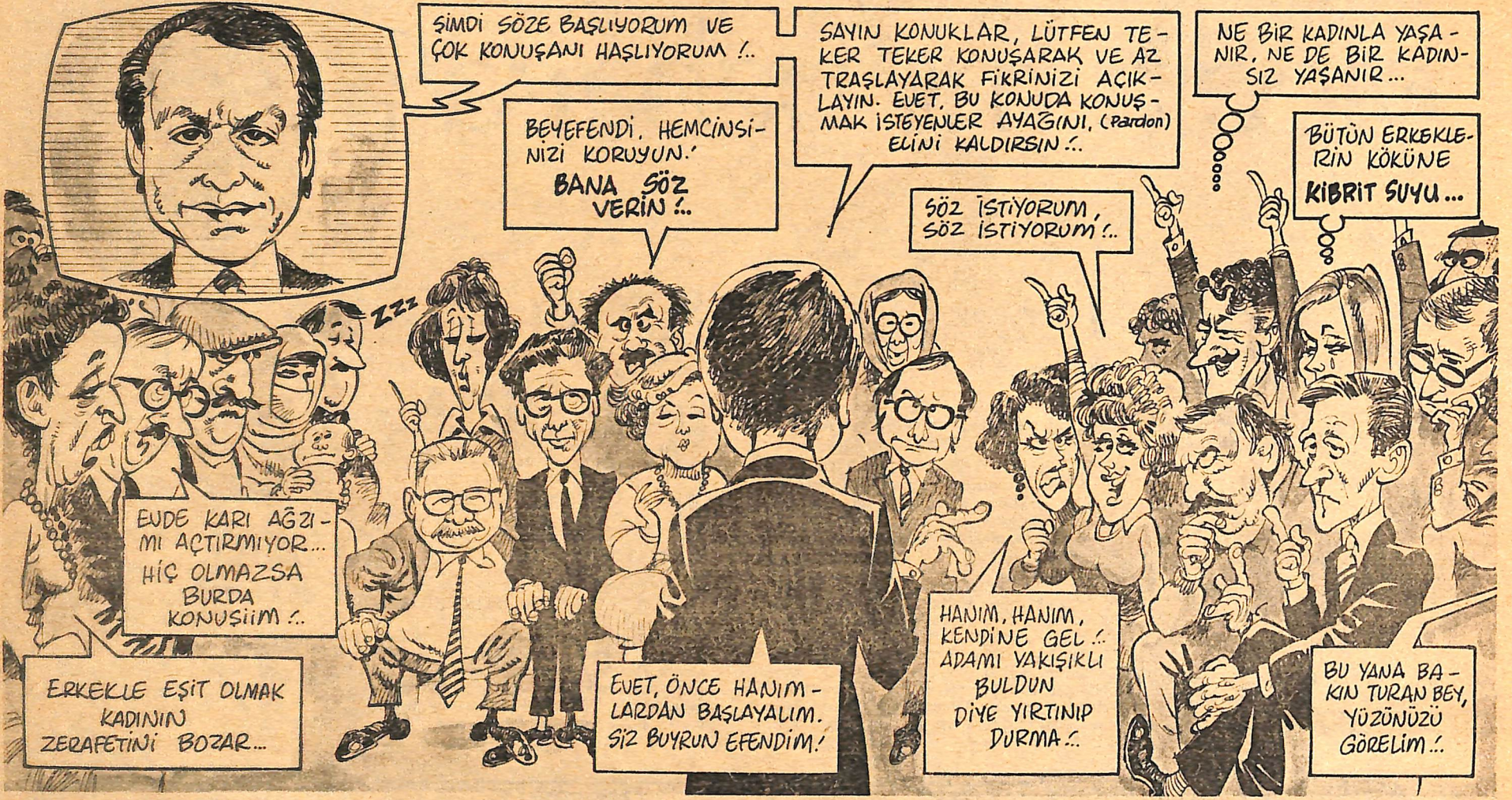
Çarşaf

FORUM

Yazan: Kandemir KONDUK

Çizen: Bülent DÜZGİT

Konumuz:
Kadın, erkek
eşitliği

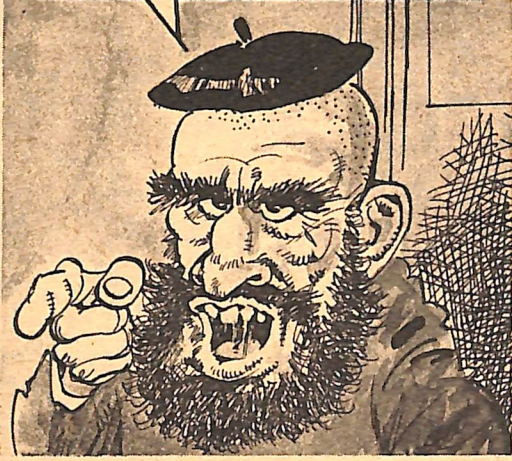

EFENDİM, ŞUNU TEBARÜZ
ETTİRMEK İSTERİM Kİ, BİZ-
LEER... SAKARYA' LARDA
DUMLUPINAR' DA BU ASİL
MİLLETİN KAHRAMAN EVLÂT-
LARI OLARAK VE BU VESİ-
LEYLE.....

YETEEER!.. BIRAZ DA BEN KONUŞAYIM .. ELBET-
TE ERKEKLERLE EŞİTİZ... HER KONUDA ONLARIN
YAPTIKLARININ AYNISINI YAPIYORUZ... ÜSTELİK
COCUK BİLE YAPIYORUZ!..

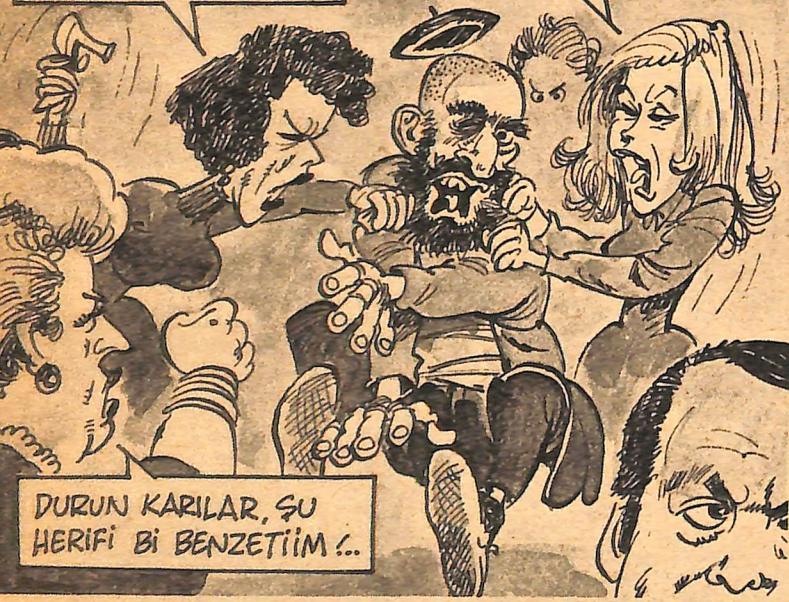
O sırada arka tarafta...

BERİ BAKIN, KADIN GİSMİNİN
Bİ KEREM ORTALIK YERDE
BÖYLE KONUŞMASI BİLEM,
GÜNAHTIR... KADININ YERİ
EVIDİR. KADIN DEDIĞİN
ŞEYTANIN KENDİSİDİR ..

SENDE İYİ **ŞEYTAN**
OLUR MU HINZIR
MORUK ..

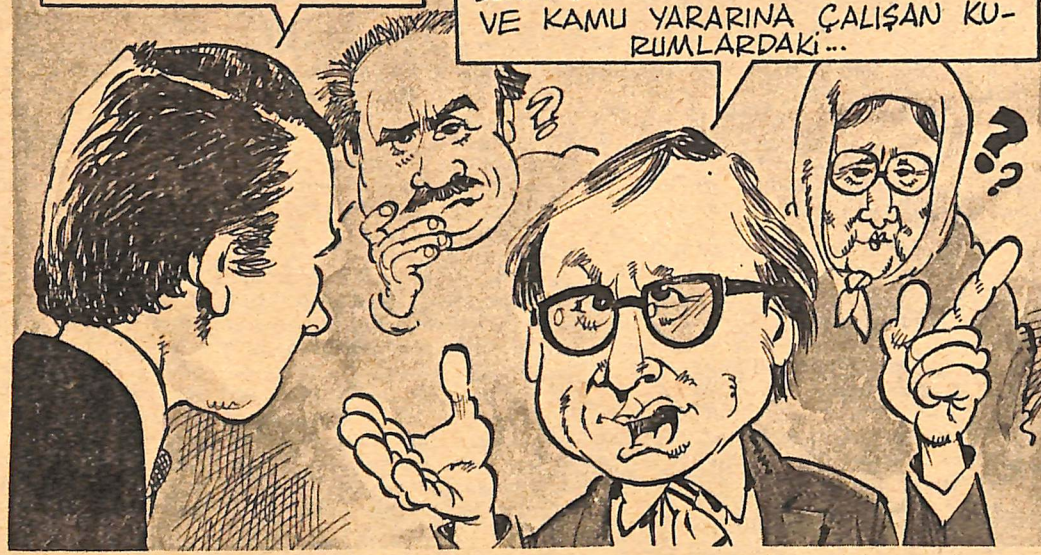
O PİS SAKALINI CIM-
BIZLA YOLUCAM ..

DURUN KARILAR, ŞU
HERİFİ Bİ BENZETİİM!..

EEE... SAYIN PROFESÖR
HALUK NACİ GARGARA,
ACABA SİZ NE DİYOR -
SUNUZ ?

EFENDİM, BİR TOPLUMUN SOSYO-EKO-
NOMİK VE MÜTHİŞ KOMİK YAPISI
PSİKOPATOLOJİK REAKSİYONEL SÜJE-
LERİN **JENTİVERTİF** DURUMLARDAKİ
VE KAMU YARARINA ÇALIŞAN KU-
RUMLARDAKİ...

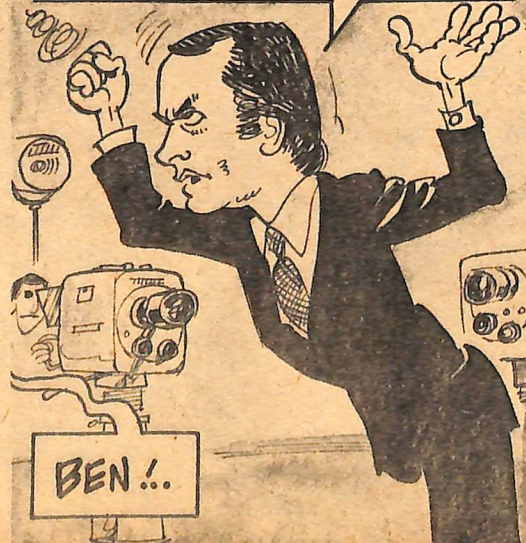

YANİ HOCAM,
SONUÇ ?.

SÖZÜMÜ KESMEYİN!.. OB-
JEKTİF OLARAK BAKTIĞIMIZ-
DA OTOMOTOFOTORONUZUN,
HATTA KÜMESTEKİ HOROZUN
DIĞISI İLE SİTERFEREMANİ
HALİNDEN PARATEYMANİK
HALE DÖNÜŞTÜĞÜNÜ

ÖÖÖÖFF!.. KİM BANA EN
GERÇEK BİÇİMİ İLE KADIN-ER-
KEK EŞİTLİĞİ KONUSUNDA NE
DÜŞÜNDÜĞÜNÜ SÖYLEYECEK ?

BEN!..

KADIN İLEN İRKEK HEÇ Bİ ZAMAN
EŞİT OLMAZ BEY!.. İRKEK ÜS-
TÜNDÜR. NEDEN Mİ ? NEDEN
OLCEK: DEDEMİZ, BUBAMIZ,
GOCAMIZ BİZE HEP **BÖÖLE ÖĞ-
RETTİLER...**

**ÖĞRETTİLER,
SONRA DA
ANAMIZI
BELEDİLER...**

A TLETİK bir vücudu vardı. Omuz adaleleri gelişmişti. İyi dikimli ceketi içinde diri ve atıktı. Dirseğini otelin Amerikan barına dayar ve öyle içerdi. İkinci kadehin sonuyla üçüncü kadehin başında, eski bir boksör olduğunu söyler, sonra eliyle burnunu bastırarak kemiksiz olduğunu gösterirdi. Mesleği bahçe mühendisliği idi. Çekirdekten mi yetişmişti, okuldan mı geçmişti, tam bilemiyorum. Bildiğim, stadyumların bakımını ve düzeni için açılan eksiltmelere girdiği idi. Ayıkken fevkalâde kibar, fevkalâde efendi idi. Eli açıktı. Yanına gelenlere hemen bir şeyler ikram etmeye kalkardı. Zenginlerle, ünlülerle senli-benli konuşmaktan hoşlanırdı. Rahat bir yaşamın sabun köpüğüne benzeyen konuşmalarını benimsemişti:

"Dün akşam yine çok içmişiz. Filmi nerde kopardık hatırlamıyorum.
"Buakşam ne yapıyoruz çocuklar?

"Yarın maça gidiyor muyuz?

"Haydi gelin Macit'lere gidip motor gezintisine çıkalım. Çok can çocuktur Macit..." gibi...

Hesabı öderken pantolon cebinden bazen bir tomar banknot çıkarır, bir beş yüzlüğü ayırıp uzatır.

Ortalıkta görünmediği zamanlar, arkadaşları:

- Gene zilleşti galiba, görünürlerde yok, derlerdi.

Bazan pahalı bir araba alır, şoför tutardı. Ögle rakısının ortalarında komilerden biriyle dışarda bekleyen şoförü çağırırdı:

- Ne yaptın oğlum, gidebildin mi bankaya?

Şoför ya:

- Gittim efendim, derdi.

Ya:

- Kesin bir şey söylemediğiniz için gitmedim efendim, derdi.

- İyipeki, sen bekle beni... Yahut acen-taya kadar gitstepneyi al, sonra gel..

Genellikle laf olsun diye olurdu şoförle yaptığı konuşmalar.

Bazen de, arabayı satar, şoförü savardı. İçtiklerini de borca yazdırırdı.

Herkes bilirdi gerçekte zengin olmadığını. Ama eline para geçtiği günlerde zenginmiş gibi görünmeye.. Ögle rakısının ortasında şoförüyle konuşmak, at yarışlarında oynamak, eve bir iki şişe viski göndermek yeterdi bu özlemini rahatlatmaya..

Kendisini yakından tanıyanlar karısının çok üzülüşünü söylerlerdi, bu tür gösterişler için anlamsız harcamalar yapmasına..

EN büyük özelliği sarhoşluğu idi. Sarhoş oldu mu o güler yüzlü, dost canlı, efendi insan gider, yerine cehennemden boşanmış bir deli zebani gelirdi.. Öğlen başlanan içkinin gece yarısına doğru sonuncu postasında alkolle kanlanmış gözleri yavaş yavaş kısılr ve çev-

tipler

CETİN ALTAN

rede oturanların üstünde gezinmeye başlardı. Sonra yumruğunu sıkarak bara yavaşça vurur ve barmene:

- Ben bunların hepsini dövebilirim, derdi.

O saate kadar ahbaplık ettiği barmenler hemen yüzlerini asarak ciddileşirler, araya uyarıcı bir mesafe koymaya çalışırlardı.

İkinci yumruk daha sert inerdi bara:

- Ben bunların hepsini dövebilirim.

Müşteriler, yumruk sesiyle meydan okuyuşu duymazlıktan, üstlerinde dolaşan kanlı kısıp bakışları da görmezlikten gelirlerdi.

Çokcası kendisini seven yakın bir dostu koşardı hemen yanına:

- Haydi artık geç oldu, gidelim, derdi.

- Gitmiyeceğim, gitmiyeceğim işte...

Ve bir yumruk daha inerdi bara.

- Haydi anacığım yapma, gidelim.

O pazusunu sıkar:

- Tut bak nasıl, derdi.

- Demir gibi, haydi gidelim...

Bu kez yumruğunu şakağına vururdu:

- Göster birini, döveyim onu.

Kolunu geriye doğru gerer, yumruğuy-la arkadaşının çenesine nişan alarak:

- Nah şöyle işte, diye hızla bir kroşe çıkarır ama vurmazdı. Sade yumruğun rüzgârıyla çenenin yanından geçişini duyardı.

- Haydi gidelim, yorgunsun sen..

- Bir tane daha içeceğim.

- İçmesen olmuyor mu?

Barmenler istemeye istemeye doldururlardı kadehini.

Ve birden öfkeyle bir yumruk indirirdi yavaşına...

Sesi ağlamaklı olmaya başlar, ama tehdit dozu düşmezdi:

- Parçalayacağım, öldüreceğim, yok edeceğim...

- Kimi?

- Kimi olursa... Haydi çıksınlar bakalım karşıma...

O saatlerde bir belâ idi onunla uğraşmak. Ne dur oturdan, ne kalk gidelimden anlardı. Meçhul öfkesi de bir türlü yatışmak bilmezdi.

Bir sabah telefon çaldı. Telefon eden oydu. Arkadaşları olan bazı orman mühendisleri benî Trakya işletmelerine davet etmek istiyorlardı, gider miydim?

- Giderim, dedim.

Ormanları da, ormancıları da seviyordum. Yerinde dinliyordum onların verdikleri teknik bilgileri. Sonra da hepsini tek tek yazıyordum. Bayağı bir kampanya açmıştım kendimce. Bazı dar düşünceli iktidar siyasetçileri bu incelemeleri engellemeseler, belki de ormanlar konusunda bir kitapçık çıkacaktı ortaya.. Neyse...

Trakya işletmelerine gideceğimiz günü kararlaştırdık. Erkenden arabayla gelip beni evden alacaklardı.

O arada yedek yazılarımı hazırladım ve bir sabah erkenden yola çıktık.

Yolda her şey ölümlü - biçili geçti. Yeni tanıştığım orman uzmanları çok nazik ve kibar insanlardı. Bizim arkadaş da anlatılanları efendi efendi dinliyor, arada bir başını sallıyordu:

"Çok doğru...

"Haklısınız...

"Gerçekten öyle" diye...

Orman bölgelerine girdik, epey gezdik, konuştuk, akşama doğru da işletmelerden birine geldik. Hep birlikte yemek yiyecek, sohbet devam edecektik. Uzman arkadaşlar özenli bir sofraya hazırlanmışlardı.

Karşılıklı kadehler kaldırdık. Şiirler okuduk. Vakit epey ilerlemişti. Bizim dostun gözleri kızarmaya, yumruğu sıkılmaya başlamıştı. Hepimiz bir an önce odalarımıza çekilmek istiyorduk. Ama bizim ahbab:

- Hayır ben içeceğim, diyordu.

Ben, içimden, beraber geldiğim insanı yalnız bırakıp bırakmamakta karar vermiyordum.

- Haydi artık yatalım geç oldu. Yarın erken kalkacağız, ayıp oluyor uzman arkadaşlara, dedikçe o diretiyordu:

- Hayır ben içeceğim..

Belki yalnız kalınca o da yatar, diye, usulca çıktım odama..

Tam yatağa uzanmıştım ki kapı vuruldu:

- Efendim, ne var?

- Arkadaşınız yatmak istemiyor, hırçınlaşıyor, belki siz yatıştırırsınız.

Kalktım, açtım kapıyı. Mühendislerden biri, üzüntülü bir yüz, üzüntülü ve çaresiz bir sesle:

- Niye böyle yapıyor bu çocuk, diyor-du.

Giyinip tekrar indim aşağıya...

Bizim ahbab fitil gibi, masaya bilmiyorum kaçınıcı yumruğunu vuruyordu:

- Ben herkesi döverim...

Ortalıkta kimse yoktu.

- Haydi kalk, biraz dışarı çıkalım, belki

açılırsın, dedim.

O:

- İçeceğim, diyordu.

- Sonra yine içersin, önce biraz hava alalım.

Masaya daha hızlı iniyordu yumruk.

- Parçalayıp öldüreceğim...

- Vallahi bak çok ayıp oluyor. Pişman oldum geldiğime seninle. Haydikalk, biraz dolaşalım dışarda...

Önce yumuşar gibi oluyor, sonra yumruğunu yüzüne vurarak:

- Hayır içeceğim, diyordu.

- Yapma, etme, eyleme...

Neyse kalktı. Ayakta duracak hali yoktu. Koluna girdim. Yumruğunu çeneme dayıyor:

- Böyle vururum ben, diyordu.

Sonra bütün hıziyla kapının pervazına vuruyordu.

- Yapma yahu, etme Tanrı aşkına...

Ben yıkılmasın diye onu tutmaya, bir yandan da kapiya yumruk atmasını engellemeye çalışırken ikimiz de yere düştük.

Bu kez yere uzanıyor, başını yere vuruyordu. Kolundan tutup kaldırmaya uğraşıyordum. Kalkmıyordu. İlyce bunalmış-tım. Şeytan kafasına bir iskemle vur, bayıldı diyordu.

- Ne oluyor sana birader, neye yapıyorsun böyle...

Zar-zor kalktı yerden. Bir kolu boynumda merdivenlere yürüyorduk. Tam merdivenlere geldik:

- Hayır, ben yatmıyacağım, içeceğim.

Geri dönmek için o beni itmeye uğraşıyordu, ben de onu tutmaya...

Haydi tekrar yuvarlandık yere...

Geldiğime, geleceğime bin pişman olmuşum. Sabah olur olmaz kaçıp gitmeyi hesaplıyordum.

- Bir daha yüzüne bakmıyacağım senin, ne biçim adamsın sen birader, diyor-dum.

Merdivenin ilk basamağına oturmuş ağlıyordum.

- Ben adam değilim, diye olanca gücüyle başına vuruyordu.

Tam yatıştı galiba derken de:

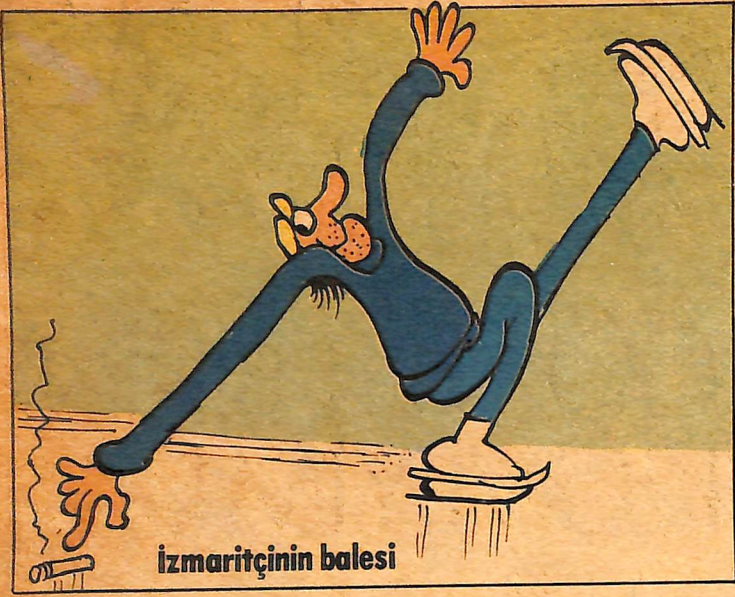
- Göster birini döveyim, diyordu.

Bir saat mi, iki saat mi anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Nasıl çıkarıp yatırdım yatağına, bilemiyorum.

Ertesi sabah süt dökmüş kedi gibi hep önüne bakıyor, kimseyle konuşmuyordu.

Kimse akşamdan söz etmiyordu. Ben ilk fırsatta hemen geri dönmem gerektiğini söyledim. Neyse ki ormancılar çok anlayışlı insanlardı. Kal diye tutunmadılar. Geri döndük...

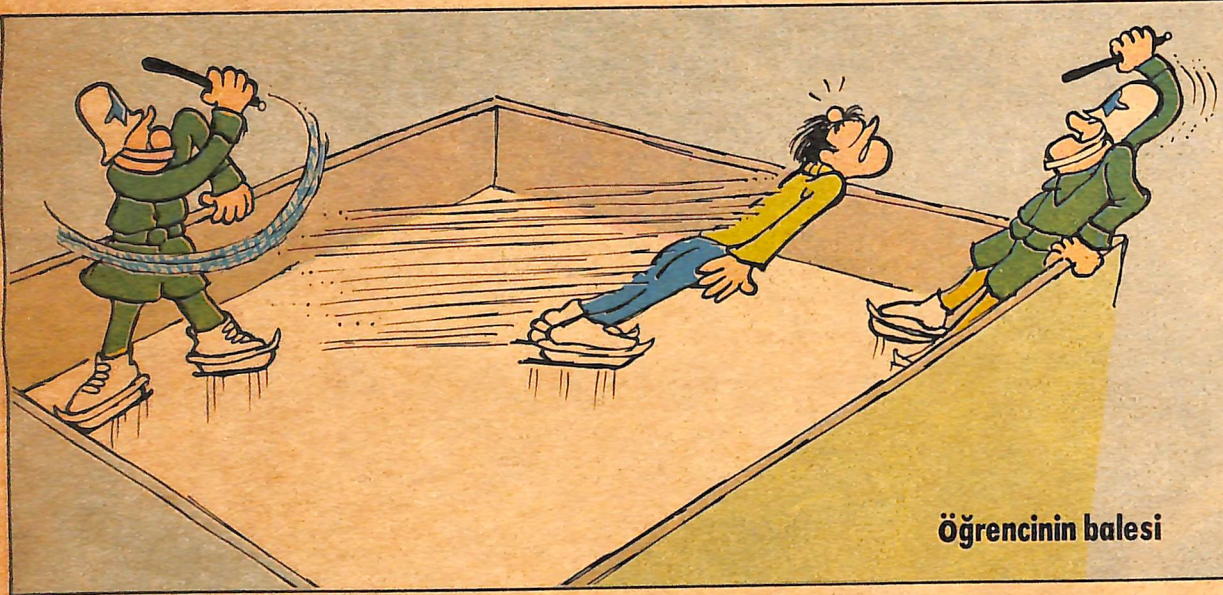
İzmaritçinin balesi

Yankesicinin balesi

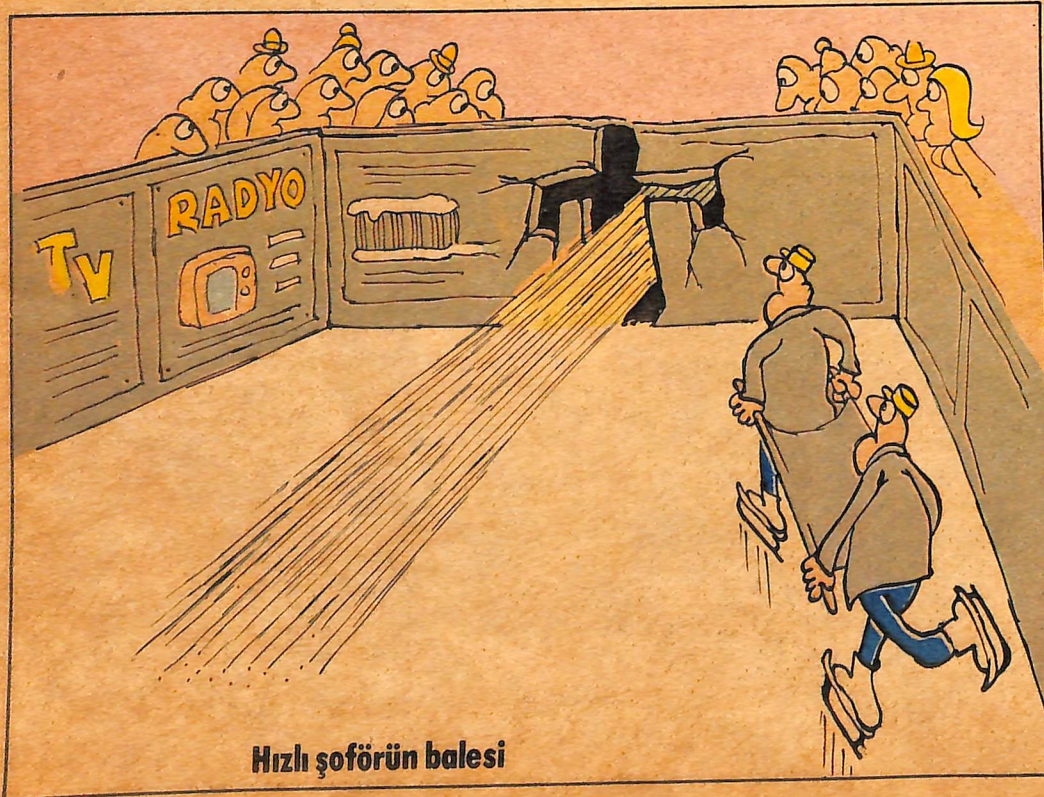
Pazar günü Telespor'un
ve de her gün bizim yurdun...

BUZ BALESİ

Öğrencinin balesi

Bizim buz pistimiz yok ama, kaydıran, kayan bay ve bayanlarımız az-buz değil dedik... Hareketli, bereketli, kendinden müzikli, değişik figürlü, üstelik karikatürlü bir buz balesi tertip ettik... Şimdi bu programı biz bize izleyelim. Düşüncelerimizi ellerden gizleyelim...

Hızlı şoförün balesi

Evli bir çiftin balesi

Çarşaf

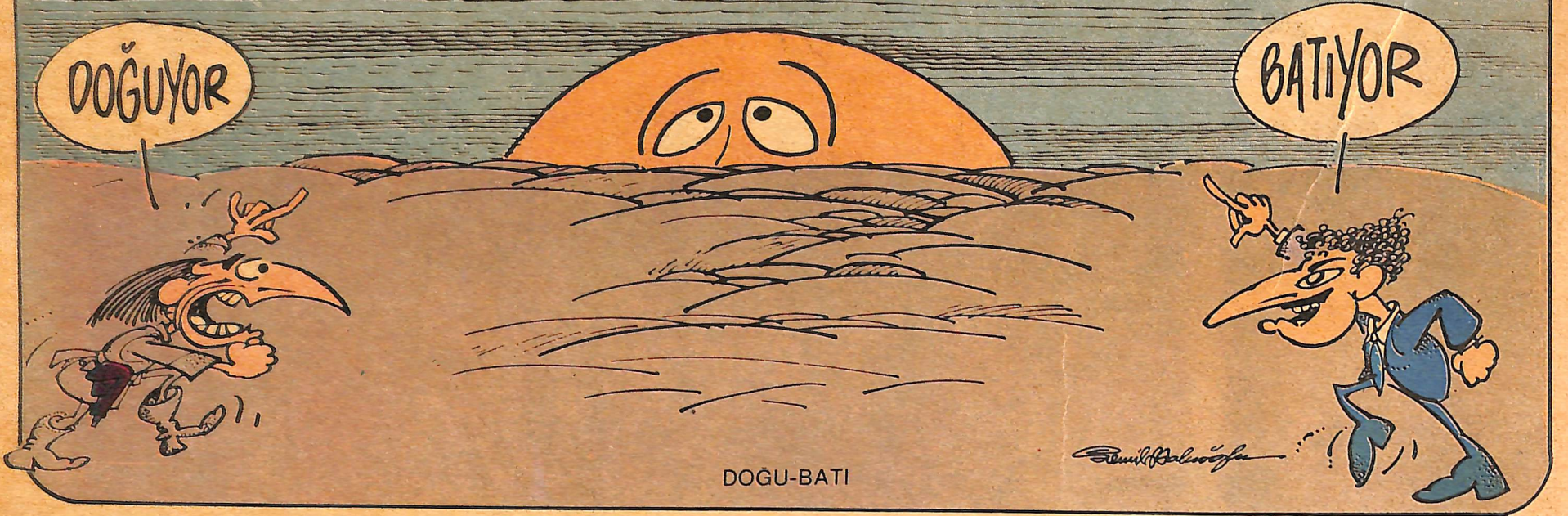

Bas-bu

Çarşaf

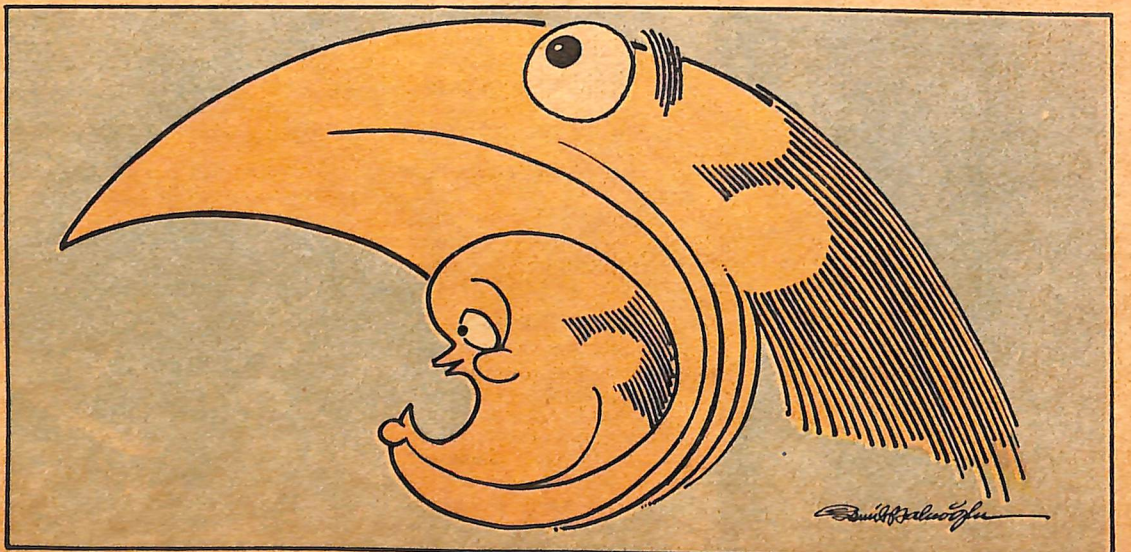

Özüyle, sözüyle ve Çarşaf gözüyle

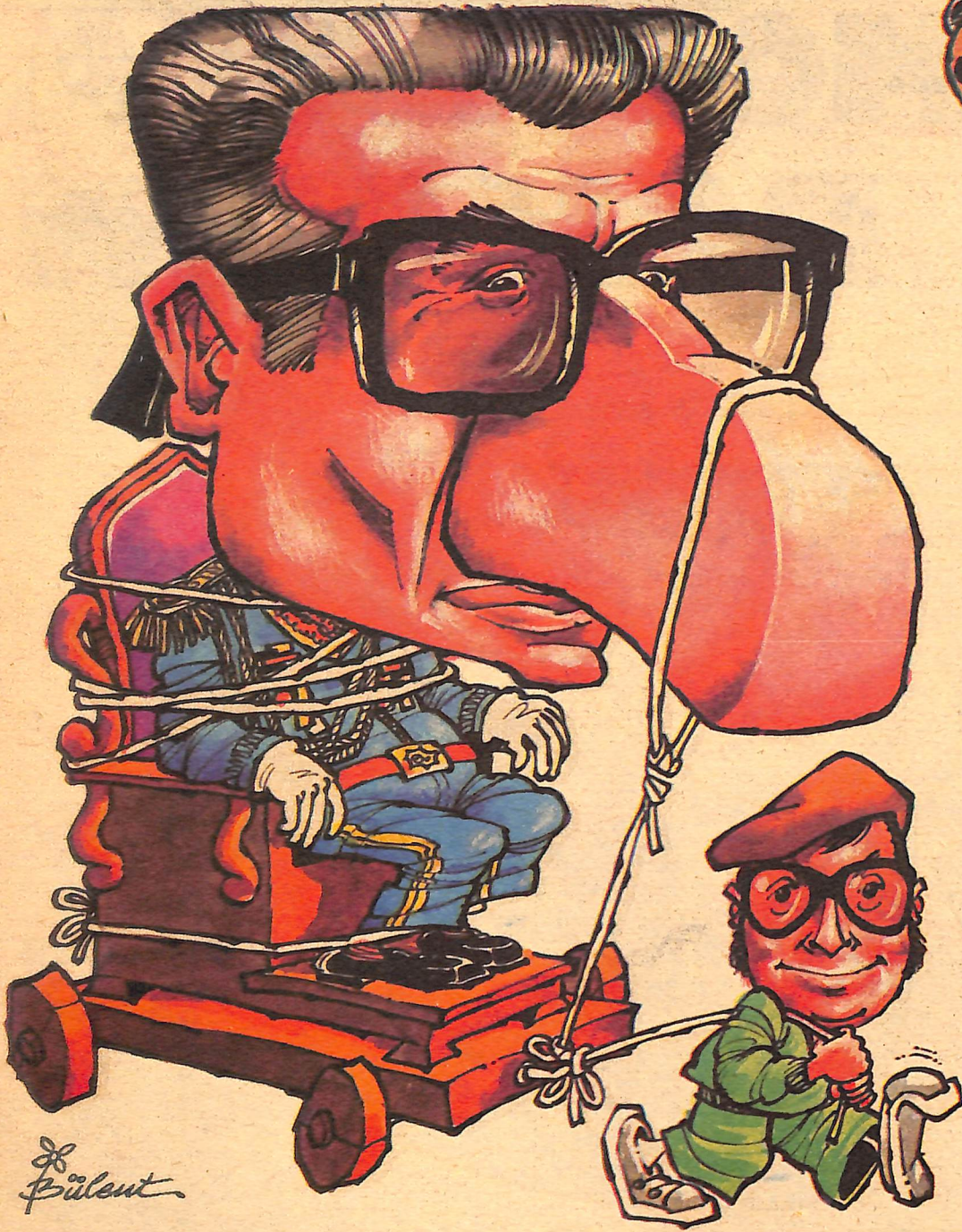

Özgür düşünce
yanlısı
olduğunu
sık sık
tekrarlayan
ve Allah
için
komandolarına millî
silâhlardan başka
silâh
kullandırtmayan
yurtsever Türkeş' e,
selâm olsun!..
Aç koynuna kuş konsun...

EKSTRA

Çarsaf

**Palavracılar
Krah
şehirimizde
bir salladı,
pir salladı:**

**“CAKAL, ŞAH’I
KACIRACAK!.,**

Bakalım Şahbanu ne yapacak?

GITTİĞİ ülkelerde “Palavra Atma Gösterileri” düzenleyerek aklı hayale gelmedik şeyler anlatan, sonra da parsayı toplayan ünlü Acem palavracısı ve Meşhedî’nin torunu Firuz Salları, dün İstanbul’a gelmiştir.

Firuz Salları, Yeşilköy’e inerinmez hemen bir palavra sallamış:

“Tayyare eyle bir salları idi ki; kimi güneşe çarpar idik, kimi dengiz’e batar idik.. Lâkin men heç gorhmamışem, az bi şey gızzammıg çihermişem...” diye rek ortalığı neşelendirmiştir.

Ünlü palavracı, daha sonra

“İran’da havalar nasıl?” diye soran bir hayranına şu uzun yanıtı vermiş ve herkesi gülmekten kırıp geçirmiştir:

“Şah’ın sarayı ve civarı sovuhtur... Başka yanlar ise, özüm essah diyrem tekmi savak’tır.. Affetmişen!.. Sıccahtır, derim. Sıccahtır... Eyle sıccahtır ki, halk, üstüne bir şey giymez.. Sıccahtan iştah gapanır, fazla yemmez.. Aç, çıplak dolaşır !

“Bu sıccahtan bihanlar da bağırsıyler, çağrısyıler, gölge diyye mapusanelere doluşıyler.. Men diyem elli tane bin gişşi, sen diyen yüz tane bin gişşi, sıccahtan kaçıp mapusa yatıy.. Yazzi yazanı, çizzi çizeni, türküz düzeni, tiyatro edeni, velhâsil kelâm, tüm sıccağı begenmiyeni, hep birden keyyif çatıy!..”

Salları, sonra yine palavralarını sürdürmüş ve karşılayanları bir kez daha güldürmüştür.

“Ülkesinde lâhana kadar güller açtığını, OPEC toplantısını basanların Lideri Çakal’ın (Carlos) Şah’ı kaçıracağını ve karşılığında, ne İmparatorçe Farah’ın mücevherlerini, ne de petrol gelirlerini; yalnız ve yalnız “Biraz insaf” isteyeceğini palavralarına eklemiş ve “Bir oturuşta 15 kazan çılav yerim, her sözüme gülüp geçmeyin, azıcık da düşünün dost kardeşlerim” demiştir!..

Hiç bir sözüne zerre kadar inanmadığımız İranlı palavracı, daha sonra Yeşilköy Hava Limanından ayrılmıştır...

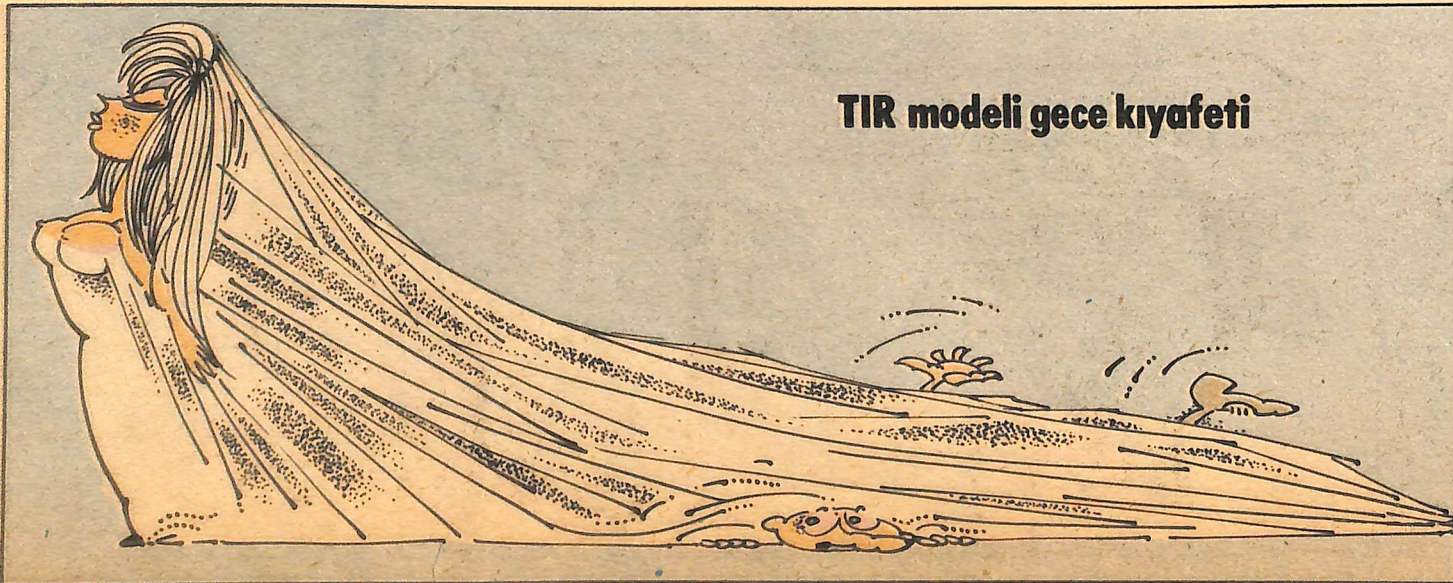
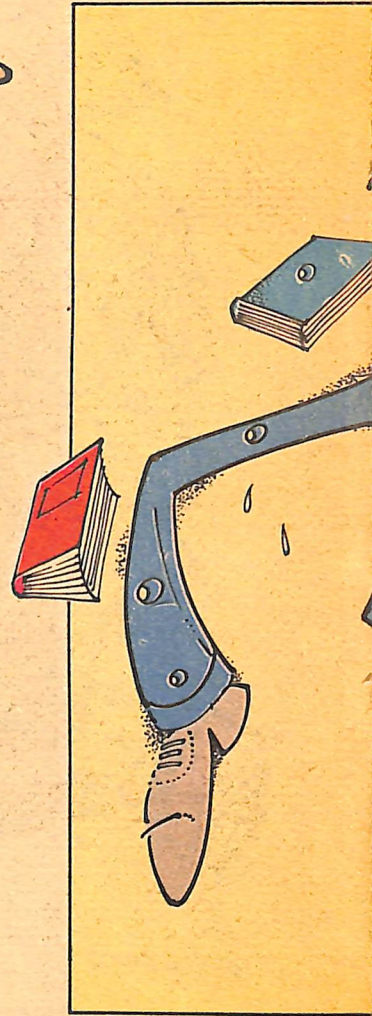
Halime'nin odasına değil...

YENİ YILIN MODASINA BAKALIM

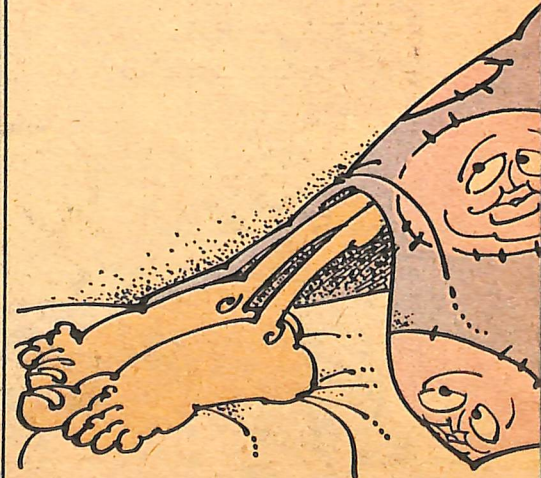

BAŞBAKAN tipi pantolon

Benim Halime'ye

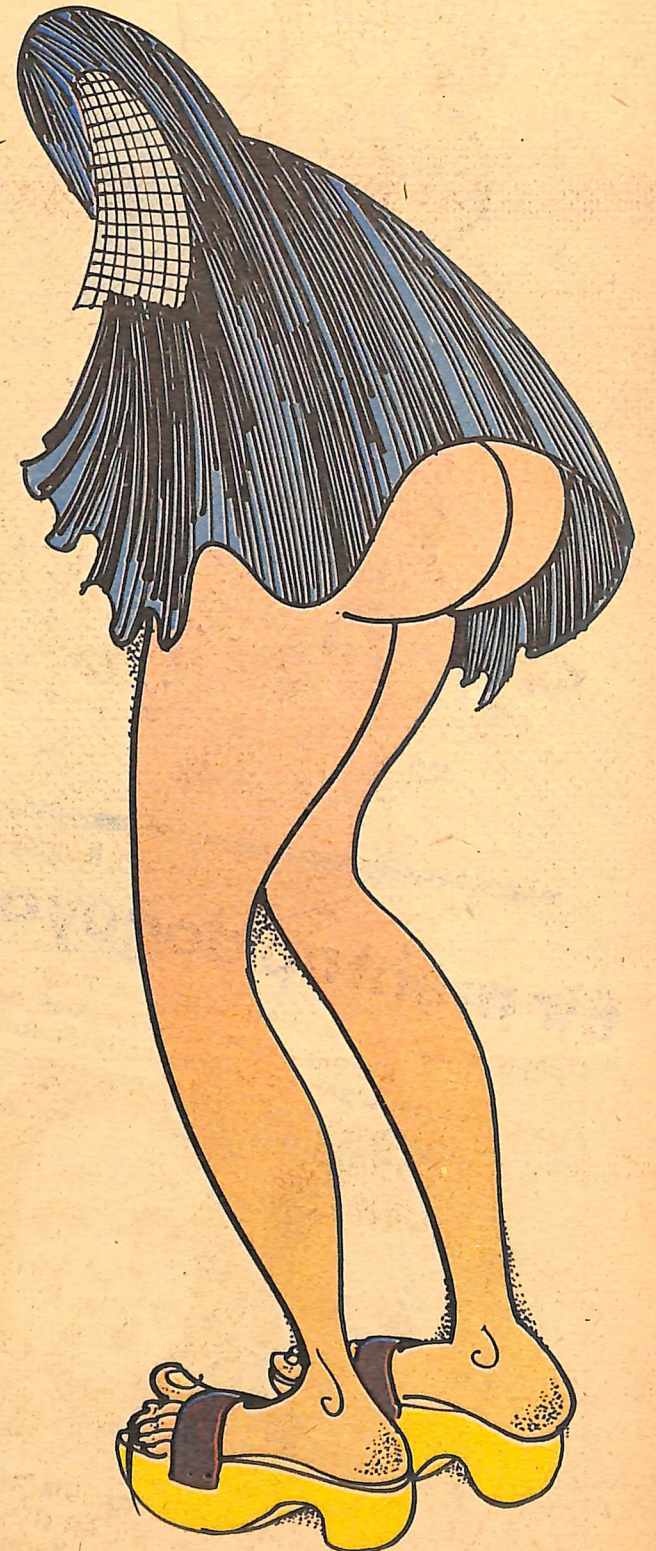
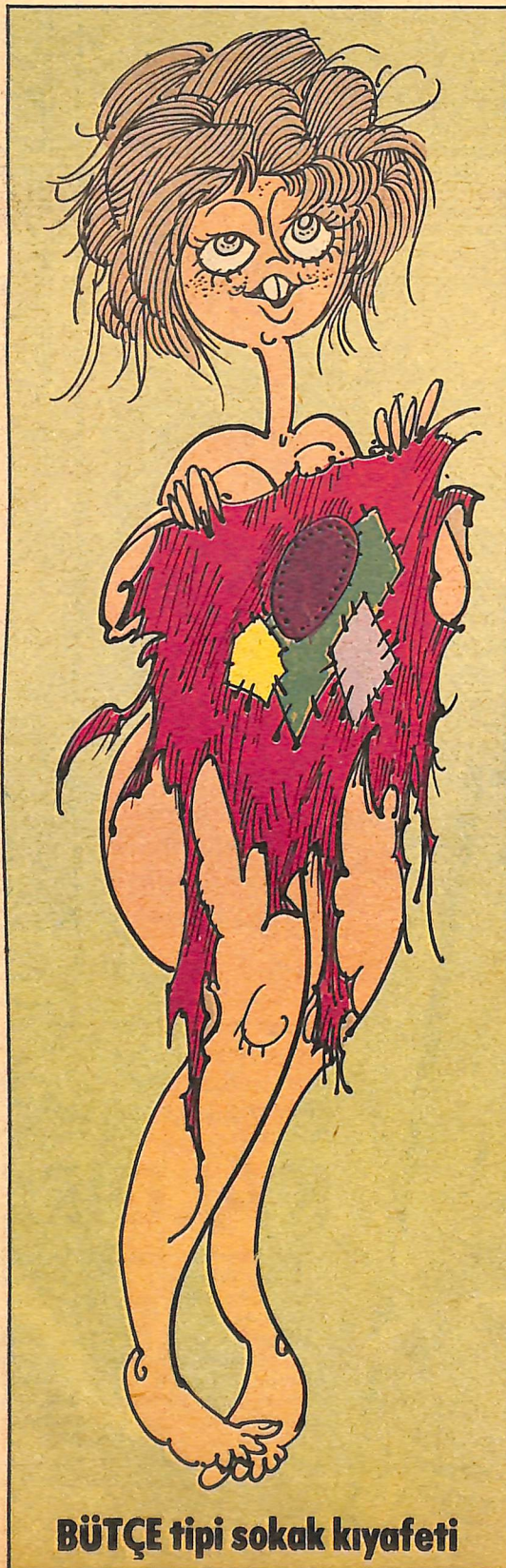
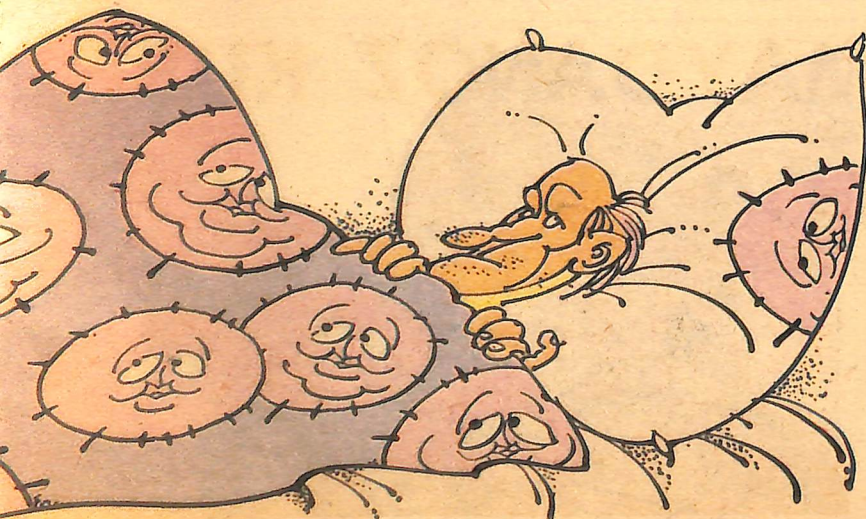
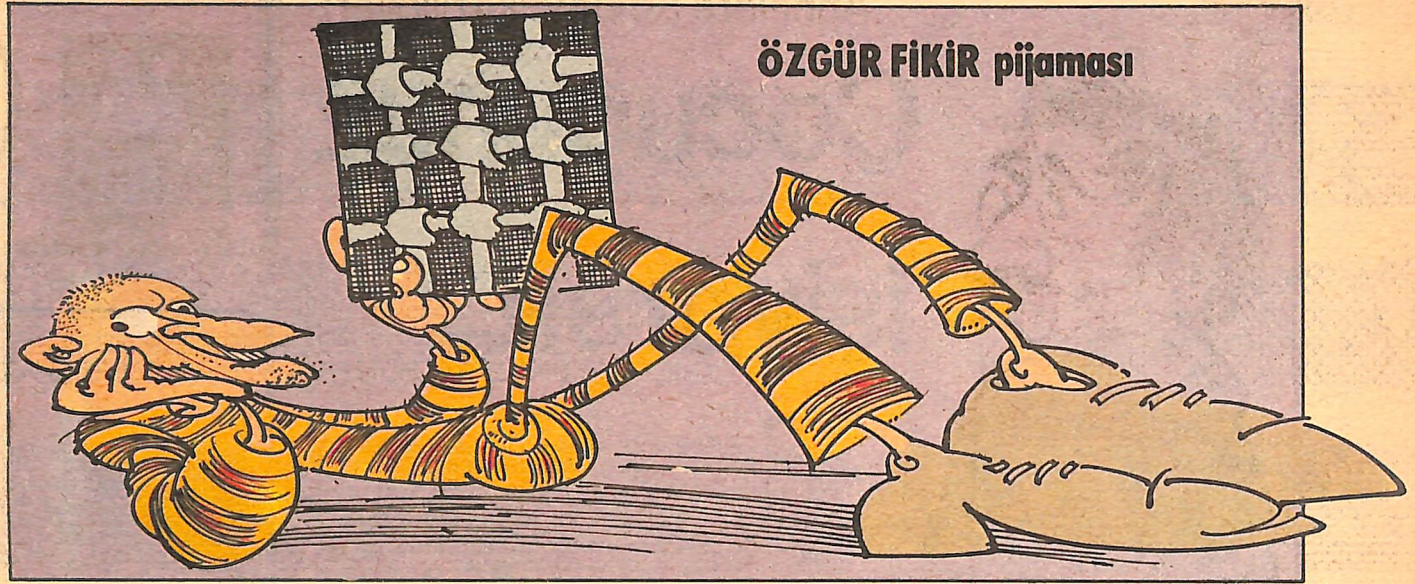
TIR modeli gece kıyafeti

Yorganda yan

Ülkemiz için yeni yılın viski ve sodası (pardon!) "Giysi Modası" dün 3'ü 20 gece bütün hatları ile belli olmuş, bu yüzden de moda düşkünlerinin rengi ruhsarı solmuştur!... Çünkü, "Öğrenci modeli" dışındaki tüm giysiler, bu yıl tamamen değişmiş ve böylece gardroplardaki caanım kıyafetler eskiyip gitmiştir!... Şimdi "Çarşaf" ın moda muhabiri Osman Kalamış'ın 1976 Türkiye Modası'na ilişkin haberine bir göz atalım ve azıcık gözümüzü kapatalım... (Bir şeyler düşünmek için...)

Semih BALCIOĞLU

Annelere amonyaklı bilgiler:

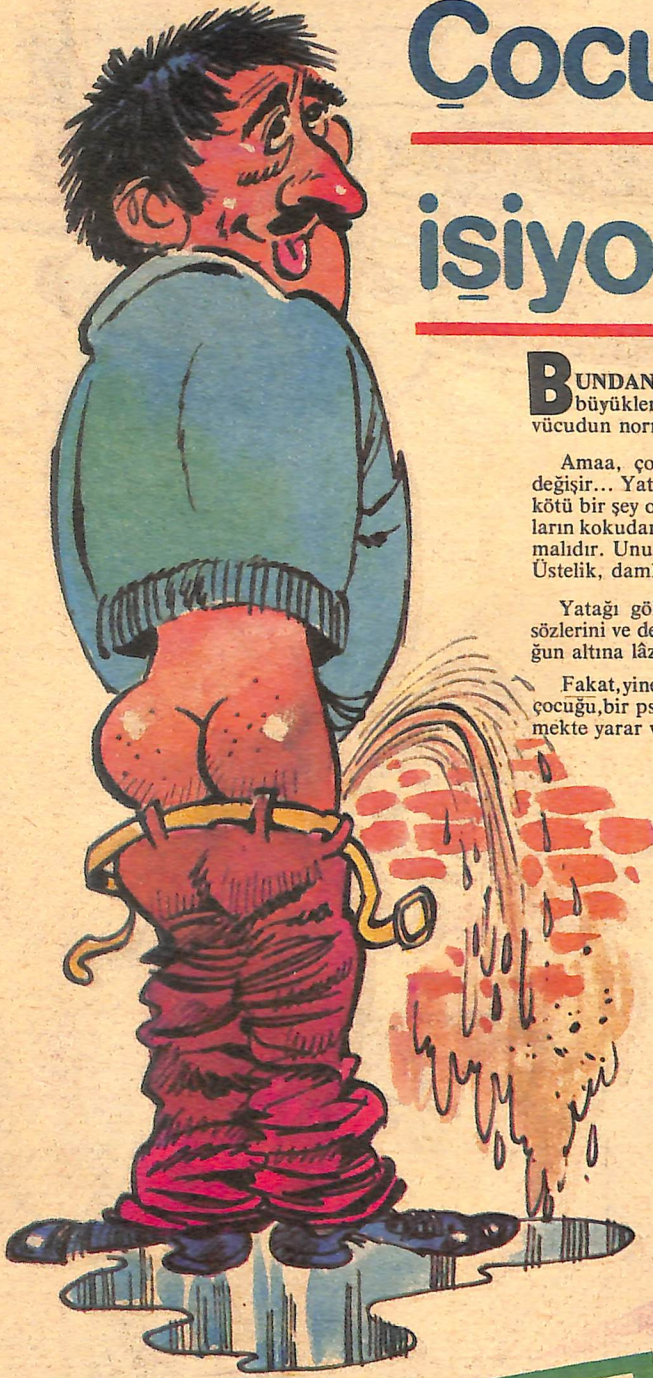
Çocuğunuz işiyorsa...

BUNDAN korkulacak bir şey yoktur. Çünkü, büyükler gibi çocuklar da işerler... Bu olay, vücudun normal faaliyetlerinden biridir.

Amaa, çocuğunuz yatağa işiyorsa, o zaman iş değişir... Yatağa işeyen çocuklara, ilk olarak bunun kötü bir şey olduğu, şiltelerin yeni alındığı ve hallaçların kokudan pamukları atmadığı güzel güzel anlatılmalıdır. Unutmamak gerekir ki, ağaç yaşken eğilir. Üstelik, damlaya damlaya da göl olur...

Yatağı göl gibi yapan bir yavrucak, annesinin sözlerini ve de çişini hâlâ tutamıyorsa, bu kez çocuğunuz altına lâzımlık tutmak lâzımdır...

Fakat, yine de bu durum önlenemiyorsa, bu kez çocuğunuz, bir psikologa veya belediye tuvaletine götürmekte yarar vardır...

Bayanlar için kurbaga testi...

AŞAĞIDAKİ sorulardan 5'ine "Evet" diyenler, diğer 5'ine de "Hayır" demiş sayılırlar. Sonucu öğrenince hemen düşüp bayılırlar.

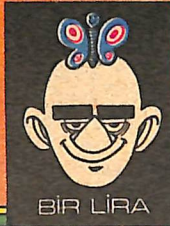
- Sorular:
- 1- Hanımefendi, hamile misiniz?
 - 2- Yoksa, Kâmile misiniz?
 - 3- Kâmile, Cemile, Ferhunde veya Muallâ olmanız çok mu önemli?
 - 4- Yoksa, önemli olan sizin için beyazlık mı?
 - 5- Blüzunuz yazlık mı? İki sırada bir arttırarak mı ördünüz?
 - 6- İşte şu kurbagayı gördünüz... Güzel mi?
 - 7- Şimdi o kurbaya basabilir misiniz?
 - 8- Basıp da, tele çamaşır asabilir misiniz?
 - 9- Olmuyor... Demek ki hamilesiniz...

Bir mehtap doğuyor

Filim artisti olmak isterken başına binbir türlü filimler gelen, aşkı yürekleri delen genç bir kızın dramı ve pudralı nefis fotoromanı.

Başrollerde: MASUMAN BUGTERK
ve NİGÂR GOGÜŞGERER
Yarın başlıyoruz!
(yerlerimiz numaralıdır.)

Kelebek

EL PEÇETESİ. 28 Ocak 1976 Çarşamba

"O bir seksüel prodüktördü"

Anlatan: Şevkiye VAZELİN Yazan: Kutay FIŞTIKLAR

HENÜZ erkekleri tanımayan, içine kapalı, dışına açık ve masumcağık genç bir kızdım. Elime, erkek eli değmişti... O gün, yine arkadaşım Neriman ile birlikte Kudret Şandra'dan ders almaya gidiyorduk... Bir ara, Neriman'a vitrinleri göstererek 'Şu desenli eteklik ne güzel değil mi?' dedim. O sırada kulağımın dibinde, aşkın o sihirli sesi gibi bir ses duydum: 'Sen daha güzelsin yavrum!..'

İşte, Niyazi ile tanışmamız böyle oldu. İnsanın ruhunu böyle şey eden gözleri vardı. Boyu, hemen hemen benim kadar... Mesleğini sorduğumda 'Seksüel prodüktörüm.' dedi.

"Yürümeye başladık... Neriman, kolumu çimdikleyerek: 'Kız! Bak herif filim-

ciymiş. İster misin seni de meşhur etsin?' dedi. Dediği de çıktı...

"Niyazi, ilk olarak beni Karambol Pavyon'da çalıştırdı. Hemen de konsomasyona alıstırdı. Şöhret basamaklarını bir anda çıkmaya, hacıağalardan sövüşlediğim binlikleri de sütyenime tıkmaya başladım."

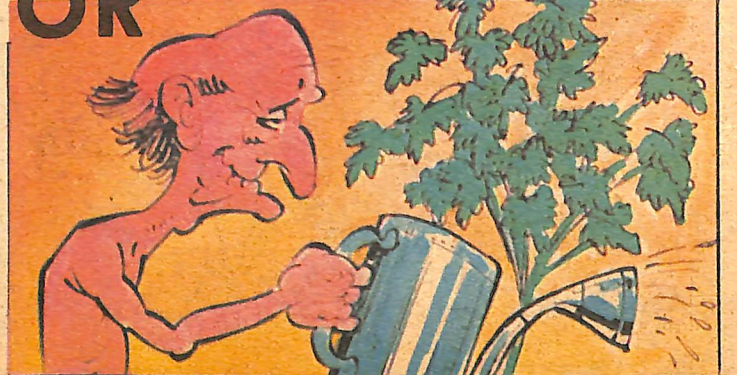
"Bir gece, tam 185.000 lirasını iyi ettiğim veznedarla locamda halvet halindeyken, polisler basınca da kastelerde boy boy resimlerim çıktı... Derken, hemencecik meşhur oldum. Fakat, ben bu duruma ilk aşkım sayesinde gelmiştim. Bu yüzden onu da hâlâ unutamadım."

"Hani ne demişler: 'Kalbe dolan o ilk bakış unutulmaz, unutulmaz.' Gerçekten de hayat çok şey valliiiii!..."

Ancak bu, pek özel bir tür maydanozdur. Ve yetiştiricisi İngiliz kadınına göre tadı pek hoştur.

KALDIRIYOR

LONDRA da yaşayan Wilnellia adındaki bir ev kadını, kocasının kuşunu çok sevmektedir... Fakat en büyük zevki kocasının kuşunu öpüp okşamak olan Wilnellia, minik hayvancağının kafesinde yeşillik özlemi çektiğini anlayınca, özel olarak bir cins maydanoz yetiştirmiştir. Wilnellia'nın yetiştirdiği bu maydanoz, kalın yapraklı olup, üzerine konan kuşu taşıyabilmektedir. İngiliz kadını, bu maydanozu nasıl yetiştirdiğini kimseye açıklamamıştır.

Elemterefiş, kem gözlere şiş
178.724 adet basılan
Kelebak'ın işi iş...

Bir MARKOPAŞA vardı... AZİZ NESİN

NEDENSE, delilerin bana özel bir sevgisi ve ilgisi vardır. Belki, onları deli yerine koymadığımı anladıkları için seviyorlar beni. Her çalıştığım, her çıktığım gazetede, bir iki deli başma tebelleş olur.

Son delimin, memleketi kılınıd-racak bir tarım planı vardı. Bir deli-nin, tıpkı akıllı bir devlet adamı gibi memleketi kılınıd-racak planlar yapması, güzel bir şeydir. Ama tarım planı sahibi olan deli, beni çok tedirgin ediyor, çalıştırmıyor, yazı yazma-ma fırsat bile vermiyordu. Durma-dan tarım planını anlatıyordum. Memleketi kılınıd-rmak için plan yapmış bir insanı, deli bile olsa, ko-vamıyor, başımdan savamıyordum.

Ama, bir yolunu bulup deliyi sav-mazsam, işimden-gücümünden olacaktım. Onu darıltmadan elinden kurtulmak için,

- Seni, Ahmet Emin'e göndereyim. O, bu işlerden daha iyi anlar.. dedim.

- Tanır mısınız? diye sordu.

Deliden kurtulmak için,

- Çok yakın arkadaşım... diye yalan söyledim.

Nasıl olsa Ahmet Emin Yalman'ın bu deliyi atlatacağını, ona benim gibi yumuşak davranmayacağını biliyordum.

Bu kez tarım plancısı deli,

- Öyleyse Ahmet Emin Bey'e bir mektup yaz da, götüreyim... diye tut-turdu.

Belâdan kurtulayım derken, sun-turlu belâ olarak üstüme geldi.

- Ben telefon eder, söylerim; sen hadi git! filan dedimse de,

- Mektubu almadan dünyada git-mem! diye direndi.

Ben de, "Çok yakın arkadaşım" diye yalan söyledim. Ünlü başyazar Ahmet Emin Yalman'a, kırk yıllık yakınım gibi bir mektup yazmak zorunda kaldım:

"Canım kardeşim Emin'ciğim, Sana, memleketimizi kusa zaman-da kılınıd-racak çok önemli bir tarım planının sahibi olan bir değerli uzmanımızı gönderiyorum. Bu plan sahibinin düşüncelerinden yararlan-mamı, senin berrak ve akıncı ruhun-dan beklerim. Özlemle gözlerimden öperim..."

Deli, beni tanıdığı için, mektubun altına adımı da yazmak zorunda kal-mıştım.

Deli, mektubu alıp odadan çıkınca, artık kurtuldum diye sevinip yazımı yazmaya giriştim. Nasıl olsa Ahmet Emin Bey, benim darda kalıp bu mektubu deliyi başımdan saymak için yazdığını anlar ve deliyi bir yo-lunu bulup atlatırdı. Sevincim uzun sürmedi. Deli, tarım planının dosya-ları elinde, fırtına gibî odamdan içeri girdi.

- Arkadaşın diye darılma ama, dedi, o senin arkadaşın olacak Ah-met Emin Yalman denilen adam plandan-milandan anlamıyor. Üste-lilik, sözde seni de tanımlıyor diye-rek beni başımdan savdı.

Deli ile devletli bildiğin işler

"Hamil-i plan, çok yaman bir uzman... Aman kardeşim Hasan, varken böyle bir plan ondan yararlan..."

- Ahmet Emin hep öyledir sağ-olsun, seni atlatmak için beni tanı-madığını söylemiş. Dur, seni en iyisi Hüseyin Cahit Yalçın'a göndereyim.. dedim.

- Tanır mısın? dedi.

Kurtulmak için,

- Tanımak da laf mı! Elbette... dedim.

- İyi ama, bu planlardan anlar mı? diye sordu.

- Ondan daha iyi anlayanı yok-tur... dedim.

Yine mektup yaz, diye tutturdu-ğu için, hiç tanışıp konuşmadığım gaze-tecilerin pîri Hüseyin Cahit Yalçın'a şöyle bir mektup yazıp, delinin eline verdim:

"İki gözüm Hüseyin Cahit, Sana, tarım konusunda çok yetki-li bir uzmanı gönderiyorum. Senin de bu konuya ilgi duyduğunu bildiğim için, gönderdiğim uzmanın planın-dan yararlanacağını umarım. Bizim Ahmet Emin Yalman'a göndermiş-tim, ama o, plandan bişey anlaya-mamış. Senin anlayışına güvendiğim için, bikez de sana yolluyorum. Yar-dımcı ve destek olmanı dilerim, canım efendim..."

Deli-meli ama, yalnız kafasına taktığı bir konuda, yani tarım planla-masında deli, yoksa, başka konular-da cin gibi. Mektubu eline verince,

- Ama altına adını yazmadın... dedi.

Mektubu, adımı yazıp, imzala-mak zorunda kaldım.

Eh, artık kurtuldum diye solukla-nıp yazımı yazmama kalmadan yine geldi.

- Yahu, dedi, arkadaşın Cahit Bey çok yaşlı, senin babandan yaşlı...

- Ne çıkar bundan? dedim.

- İyi ama, canciğer arkadaşın olduğu halde seni bile hatırlayamadı. Mektubunu okuyunca beni kapı dı-şarı ettirdi.

Dosyalarını elinden alıp, masama koydum. Açıp, baktım. Dosyanın üs-tünde "Beş Yıllık Tarım Planı" yazı-lydı.

Kurtulmak için, deliyi uzak bir yere göndermekten başka umarım yoktu.

- Arkadaş, dedim. Sen, bu iş için Ankara'ya gideceksin.

- Giderim, dedi, ne yapacağım Ankara'da?

- Başbakan Hasan Saka'yı görüp,

O'na planını anlatacaksın. Senin pla-nını ancak Hasan Saka değerlendire-bilir.

- Tanır mısın kendisini?

- Tanımaz olur muyum. Çok ya-kınımdır.

- Öyleyse yaz bir mektup da O'na.

Nasıl olsa koruma polisleri bu de-liyi Başbakan'ın yanına sokmazlardı. Bahaneyle deliyi Ankara'ya yollar, hiç olmazsa bir zaman için ondan kurtulurdum. Başbakan Hasan Saka'ya şu kısa mektubu yazdım:

"Sevgili dostum Saka Hasan, Hamil-i plan, çok yaman bir uz-man. Aman kardeşim Hasan, varken böyle bir plan, ondan yararlan..."

Adımı yazıp, imzalayıp, kısa mek-tubu delinin eline tutuşturdum.

- Haydi yolun açık olsun! deyip gönderdim.

Gerçekten deliden kurtulmuş-tum. Bir, iki ay görünmedi. Ama o ne o? Bir sabah elime gazeteleri aldım ki, bütün gazetelerin birinci sayfaların-da Hükümetin "Beş Yıllık Tarım Planı" haberleri var. Hem de bu beş yıllık plan, benim sevgili tarım uz-manımın planının tıpkısıydı. Beni bir düşüncedir aldı: Acaba bu planı kim, kimden almıştı?..

Bir arkadaşım beni böyle dalgın görünce, ne düşündüğümü sordu. Ben de, olup biteni anlatıp,

- Anlamıyorum, dedim, benim deli mi Hükümetin beş yıllık planını almış, yoksa Hükümet mi planını ondan aldı?

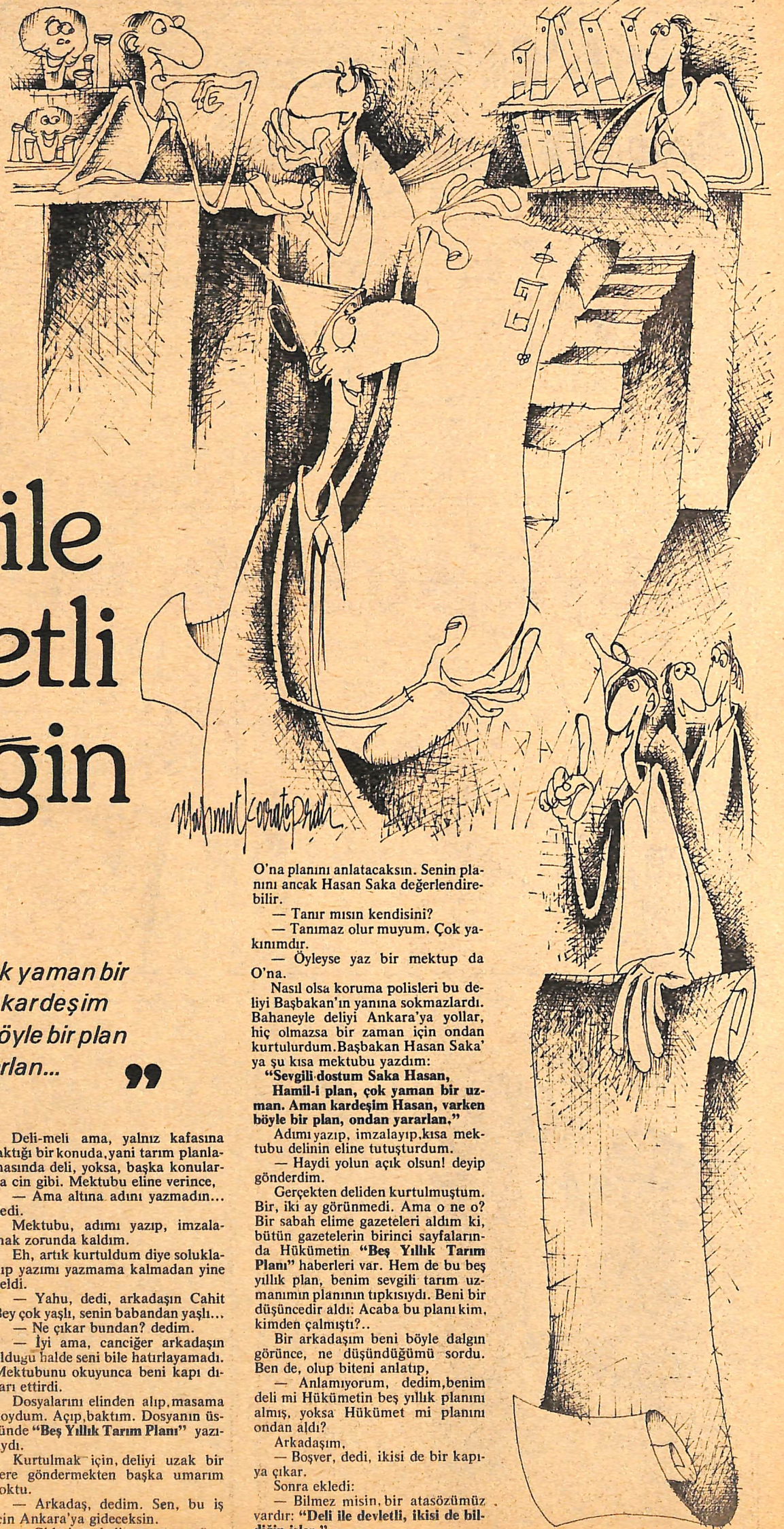
Arkadaşım,

- Boşver, dedi, ikisi de bir kapı-ya çıkar.

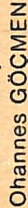
Sonra ekledi:

- Bilmez misin, bir atasözümüz vardır: "Deli ile devletli, ikisi de bil-diğin işler."

10 Aralık 1948
(Markopaşa)

HAZIRLAYAN: BİZİM HAKKI

20

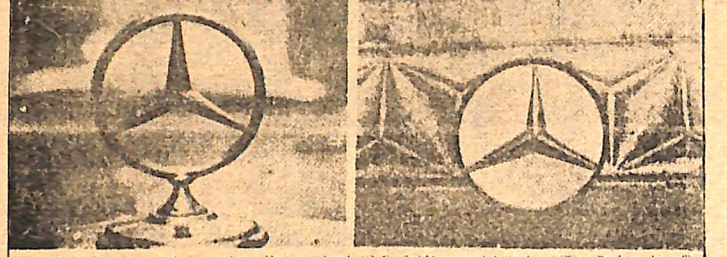
Yalnız bu mu? ➡

Hepsi bizden yürütme!

Diyorlar ki "Koskoca Mercedes yıldızlı amblemini bizden yürütmüştür." Pekala yalnız o mu? Ya diğerleri. Onların da parmaklarında aynı suçun karası vardır. Ve bakınız bizim oklava ile takunyadan, baklavaya kadar nelerimiz hangi sanayi devlerinin ilham perisi olmuştur.

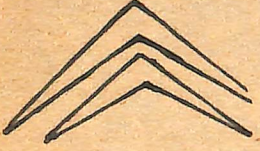
Çizen: Nihar TÜBLEK

Çok enteresan bir benzerlik

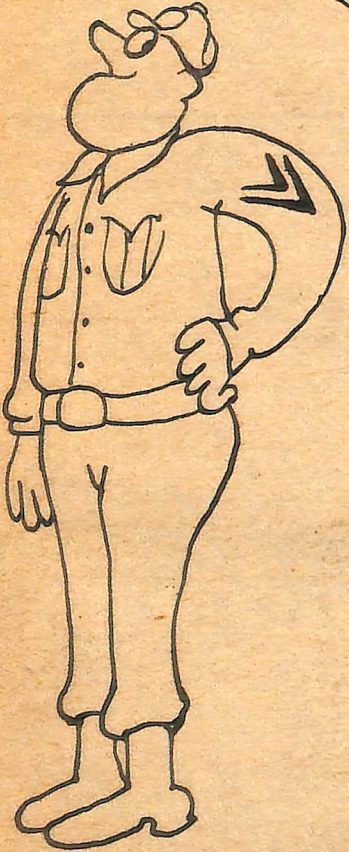

Fotoğrafta Mercedes arabalarının meşhur amblemi ve Sultanahmet Camii'ndeki mermer kabartmada gözüken bir benzerlik (Foto: Selahaddin YILMAZ)

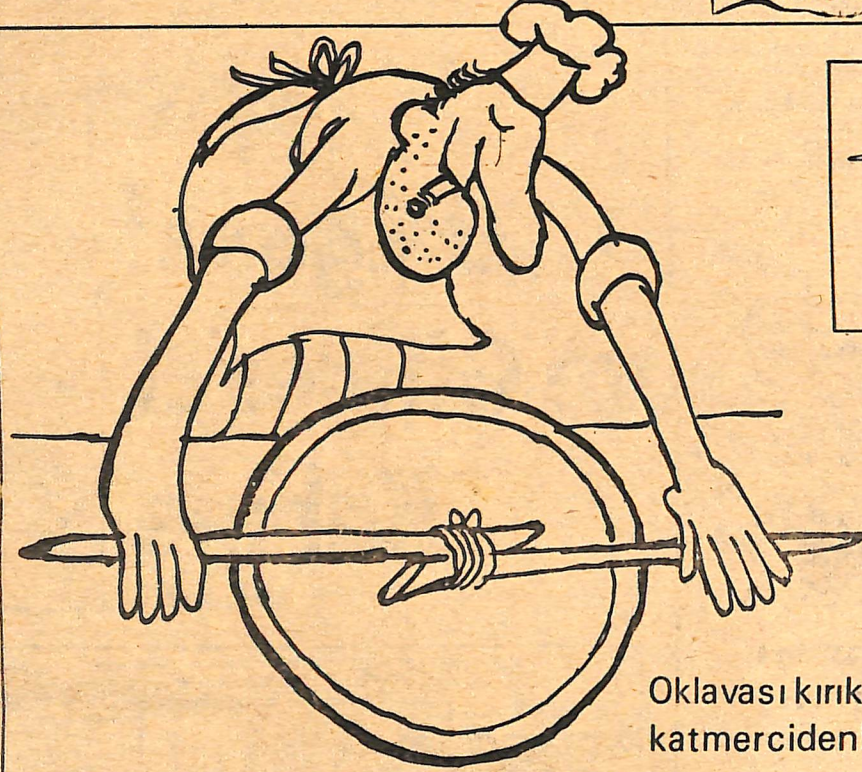
Mercedes arabalarının amblemi Sultanahmet Camii'nden mi alındı?

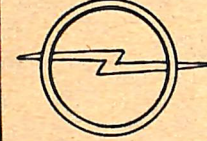
CITROËN

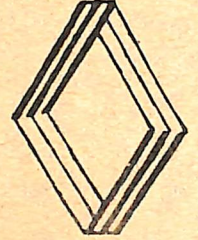
Fadime'nin nişanlısı
Hasan Çavuş'tan!..

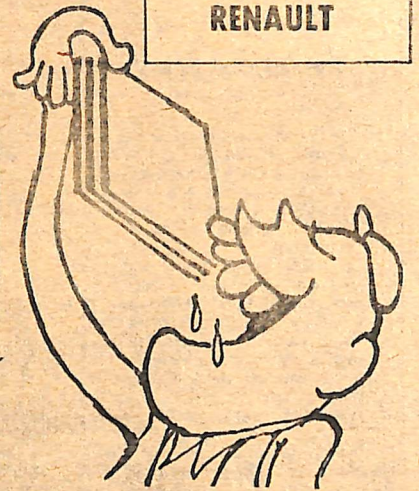
Oklavasını kırk
katmerciden!..

OPEL

RENAULT

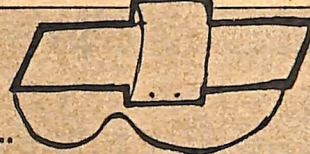

Gaziantep'in, kırk katlı
kuru baklavasından!..

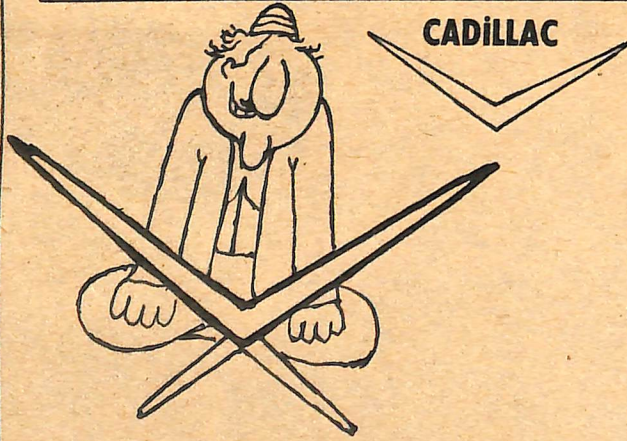
CHEVROLET

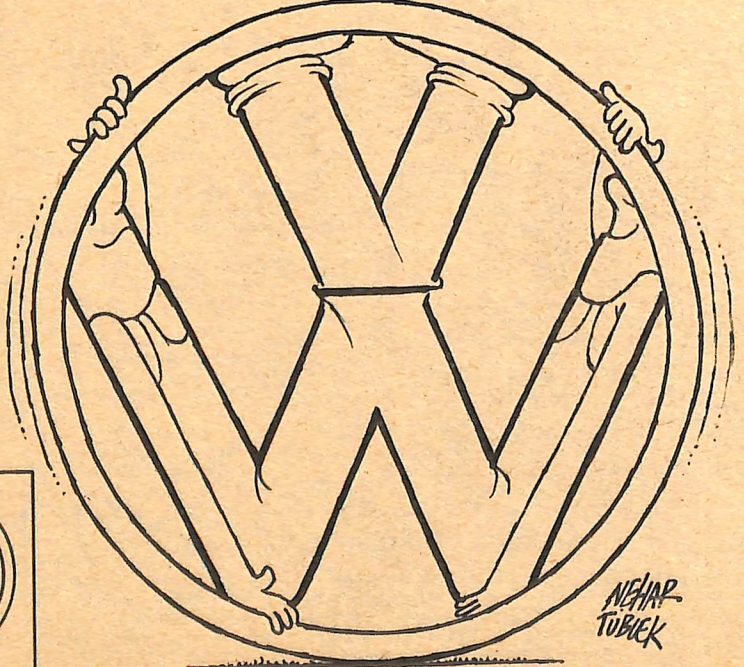
Takunyanın
üstten
görünüşünden!..

CADILLAC

Erbakan Hoca'nın rahlesinden!..

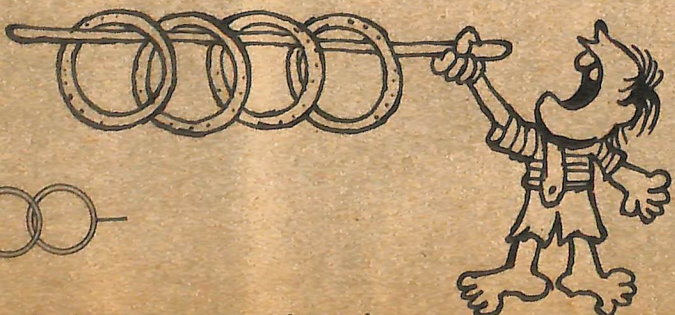

19 Mayıs şenliklerinden!..

AUDİ (NSU)

Sokakta simit satan çocuktan!..

VOLKSWAGEN

Gönderdiğiniz okul anılarından CETİN ALTAN'ın seçtikleri

Tanrı kabul eyleye

KATI disiplini yüzünden öğrenciler arasında "Sağmalcılar" diye anılan Başkent Lisesinin birinci sınıfı. Derdimiz edebiyat. Konumuz Süleyman Çelebi'nin mevlidi. Hocamız Ayten hanım. Otuzunu geçmiş, zayıf, uzun boylu, salkım-saçak saçlı, hiç gülmeyen ve her an kızarıp bozaran yüzüyle sinirli bir kadıncıydık. Mevlidin tüm bölümlerini örneklerle bir bir açıklıyor. Ama sınıfta kimsenin dinlemediği yok dersi. Kimi hafiften kestiriyor, kimi başını eline dayamış dalga geçiyor, kimi de fısıf fısıf yanındakiyle konuşuyor. Ayten hanım bu ilgisizliğe birden bozuldu. Sınıfın uzatmalılarında Kral Güstav'ı tahtaya kaldırdı: - Say bakalım mevlidin bölümlerini, dedi. - Kem-küm, estek-köstek, bir kaç bölümü saydı. Ama sonundaki dua bölümünü bir türlü hatırlayamadı. Hoca, atak Neco'ya: - Sen kalk bakalım, dedi. Neco kalktı. - Hiç mevlit dinledin mi? - Dinledim hocam. - Peki mevlidin sonunda ne yapılır, dinlediysen bilirsin. Atak Neco biraz düşündü, sonra kendine güvenli: - Şeker dağıtılır, dedi.

Fahrettin ALBAYRAK
Varlık Mah. Yiylı Sok. No. 4 ANKARA

Ne kanunu

YIL 1971. Keçiörlü Ortaokulu sınıfı 1' deyiz. Karne alma zamanı yaklaşıyordu. Sözlü ve yazılı yoklamalar sıklaştı. Hemen her dersi yüreğimiz gümgümleyerek geçiriyorduk.

Yine bir gün tarihten sözlü yoklama oluyorduk. Öğretmenimiz Abdullah Yıldırım, kara kaplı çıkarmış karıştırıyordu. Hepimiz, nefesimiz tutulmuş piyangoonun kime yaracağını merak ediyorduk. Öğretmen:

- Yakup tahtaya, dedi. Yakup, sessiz, uyuşuk, biraz da safca bir arkadaştı. Varlığı yokluğu pek belli olmazdı. Ve ne zaman derse kalksa mutlaka ya bir, ya sıfır alırdı.

Yakup uyuşuk, isteksiz tahtaya doğru yürümeye başladı. Abdullah bey, bir kaç beylik soru sordu. Yakup yarım yamalak bir şeyler geveledi. Sıra son soruya geldi:

- Söyle bakalım Hamurabi kimdir?

Yakup: - Kraldır efendim, dedi. - Pekii, bu kral nesikle ünlüdür?

Ön sıralardan birinden bir arkadaş usulca yandan kıvrıldığı bir gazetenin manşetini gösteriyordu Yakup'a. Manşette "Personel Kanunu" diye yazılıydı. Ve arkadaş da işaret parmağıyla "Kanun" sözcüğünü işaret ediyordu:

- Kanunuyla efendim. - Aferin Yakup. Haydi bir de şunu söyle de sana iyi bir not vereyim. Ne kanunlarıdır bunlar?

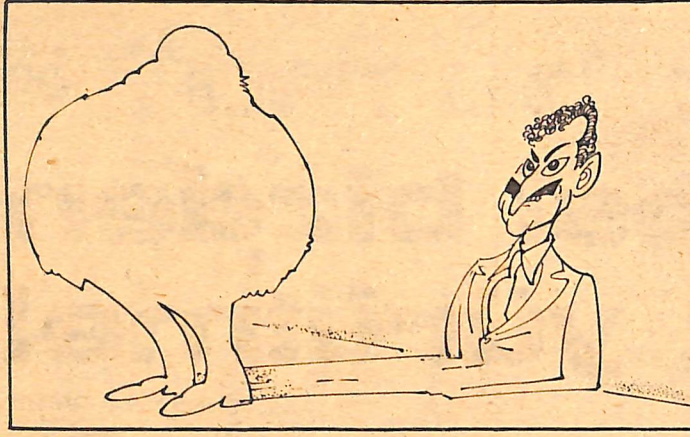
Yakup bir kez daha şöyle bir göz attı gazeteye:

- Personel kanunu efendim dedi.

E. Yıldız ÖZKAYA
Antalya Lisesi VI.
Fen-F 1685
ANTALYA

Çetin Altan, okul anılarınızı bekliyor

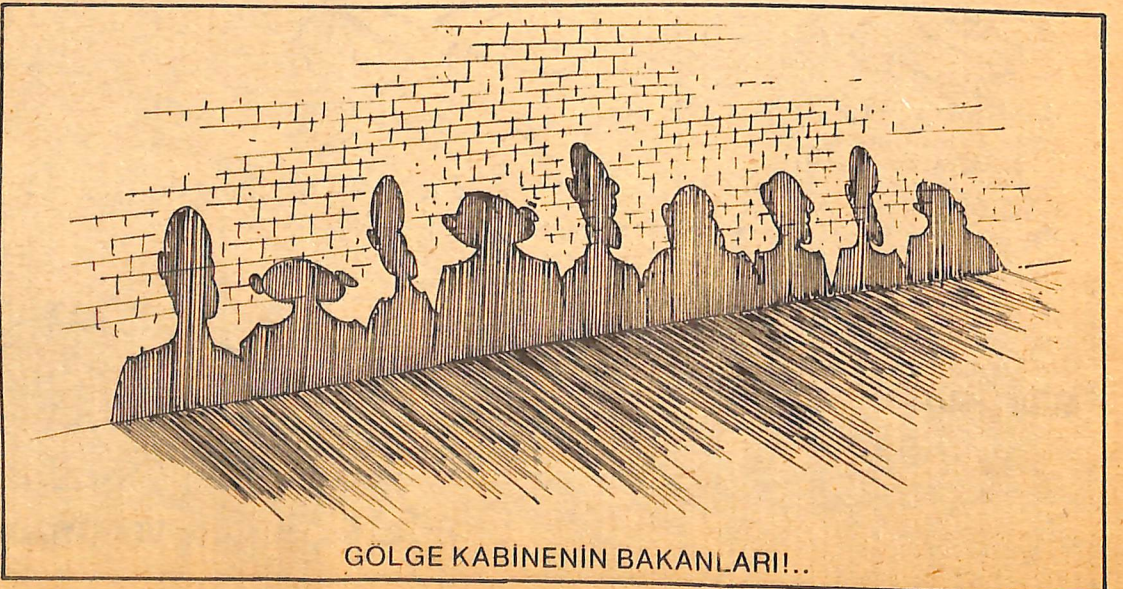
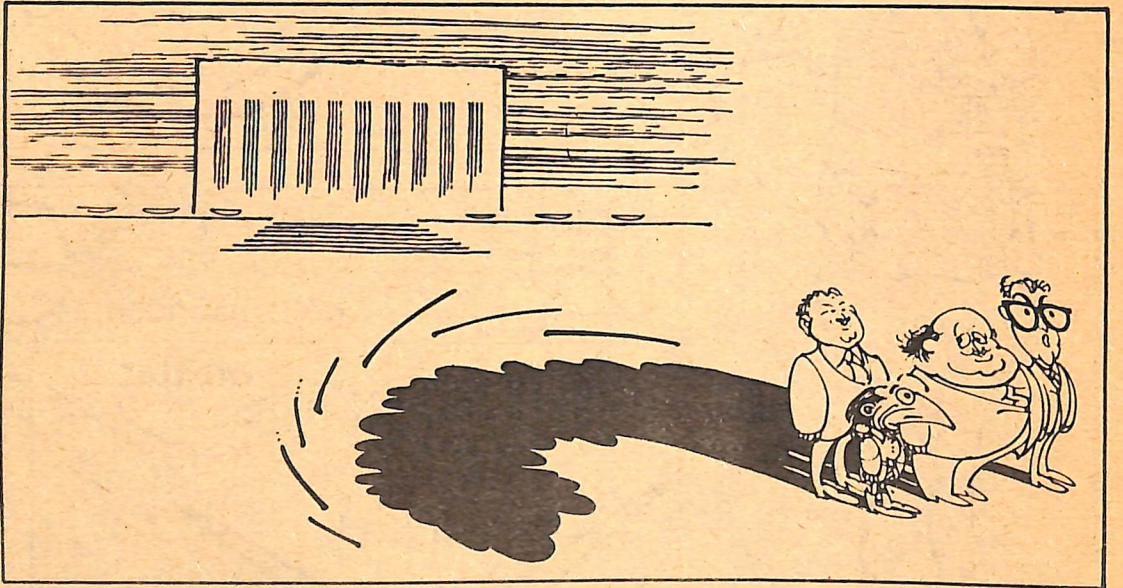
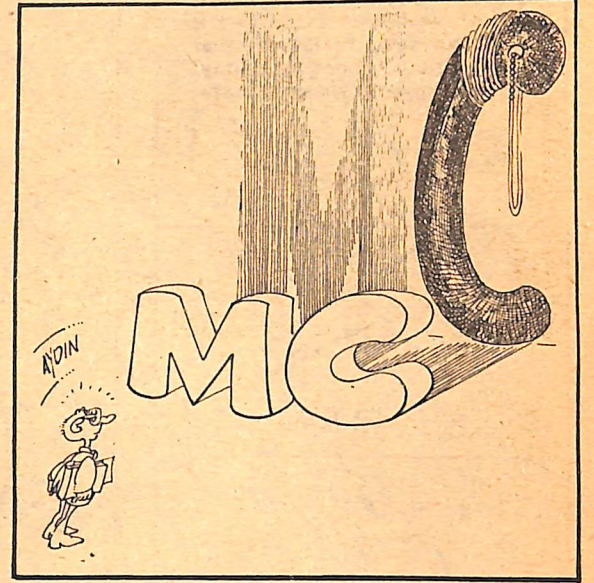
ARKADAŞIMIZ Çetin Altan okul anılarınızı bekliyor. Anılarınızı yazınız. O günlere ait bir de fotoğrafınız varsa ekleyiniz. Ekleyiniz ki, gerekirse anlattığınız anıyı, o fotoğrafın da ilhamıyla karikatürcü arkadaşlarımıza resimletirelim. Anılarınızı yazıp yollayan okuyucularımız isim, adres, soyadı, okul numarası, varsa lakap, ayrıca hikâyede sözü edilen kişilerin de isim ve lakaplarıyla, okullarının da adını yazmalıdırlar. Çetin Altan'ın basılabilir nitelikte bulacağı anılar Çarşı'ta yayınlanacak ve yayınlanan her anının sahibine 150 TL telif hakkı ödenecektir?

"Gölgeler indi Yurt' a
Meydan Beygir' le, Kurt' a
'Işık' diyeni vur da
Gölgenden akşam olsun..."

İşte Belgesel ve Gölgesel Kabine

Semih BALCIOĞLU

GÖLGE KABİNESİNİN BAKANLARI!..

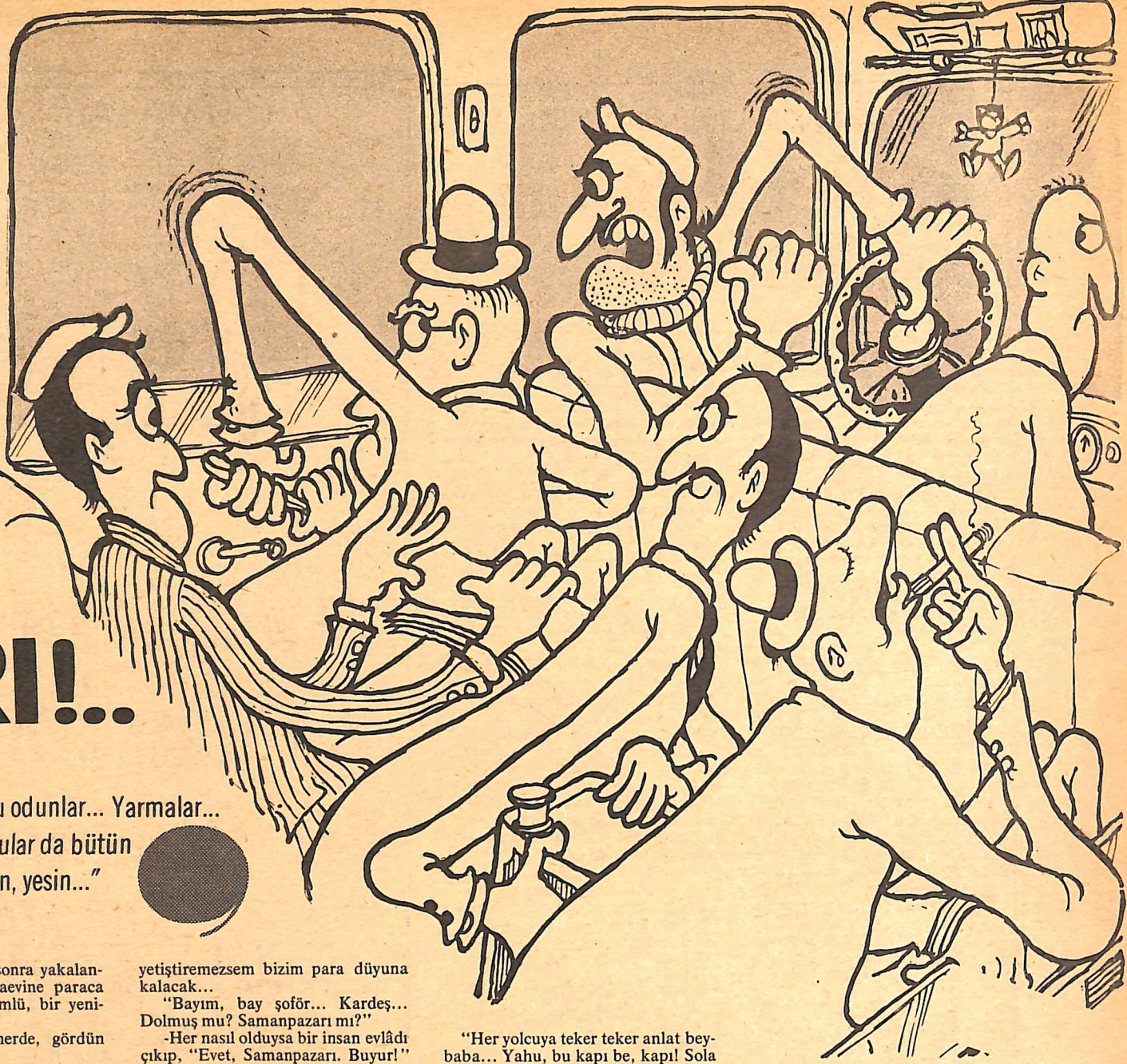
YASAR, NE YASAR NE YASAMAZ

7

Yazan: **AZİZ
NESİN**

SU DOLMUS KAPILARI!..

Şoför sövüp sayıyordu: "Odun oğlu odunlar... Yarmalar...
Dağdan inmeler..." Arabadaki yolcular da bütün
ondan yanaydı: "Koy önüne bir torba saman, yesin..."

i KİNCİ kısmın birinci koğuşundan, hırsızlığı yüzünden kovulan Anlatıcı'nın yerine geçmişti Yaşar Yaşamaz. Her akşam koğuşta yoklama yapıp hükümlüler yemeklerini yedikten sonra, Yaşar Yaşamaz'ın başına toplanıyor, ille de anlatması için üsteliyorlardı. Yaşar Yaşamaz'ın da anlatmak için pek öyle nazlandığı yoktu. İyi ki, anlatmasını istiyorlardı ya; bir de anlatıp içini boşaltmasa patlardı sıkıntısından, derdinden... Yarımportsiyon, düdüğünü öttüre öttüre, biyandan da ağzından düdüğü çıkarmadan bağıyordu: "İçeriii, içerii! Göğsü, bağı açıktı için, göğsündeki tıraşbıçağı yaralarının çizik çizik izleri görünen bir delikanlı, "Herkes, içeri diyor... Bir tutturmuşlar: İçeri, içeri! Bir Tanrı kulu da çıkıp hadi dışarı, demiyor... diye bağırdı. Bu sözleri duyan Yarımportsiyon düdüğünü daha hızlı, daha sert öttürdükten sonra, kime söylediği pek belli olmadan, ortaya: "Ananı eşek kovalasın, len gir içeri! diye haykırdı. Bir hükümlü sordu koridordaki-ne: "N'oluyor gene arkadaş? Koridorun başından cırlak bir ses duyuldu: "Haniya tayıncılar, tayıncılar, tayıncılaaaar... Yarımportsiyon, "Bu koğuş aldı mı tayınımı? diye sordu. Koğuşun kapısında dikilen adam, "Aldık başefendi... dedi. "Hadi, herkes kendi koğuşunda sıraya girsin... Herkes kendi yerine! İkinci kısmın birinci koğuşunda-kiler, Yaşar Yaşamaz'ın serüvenini öyle ilginç, öyle meraklı bulmuşlardı ki, çoğu O'nu dinlemek için akşamı zor ediyordu. Bu yüzden akşamları Yarımportsiyon düdüğünü öttürür öttürmez hemen koğuşa doluyorlardı. Bir ayak önce yemeklerini yiyip Yaşar'ı dinlemek için ellerini çabuk tuyorlardı.

İyi bir vurgundan sonra yakalandığı için, bu kez cezaevine paraca yüklü giren bir hükümlü, bir yeni-yetme hırsıza, "Yaşar Yaşamaz nerde, gördün mü? diye sordu. "Karşıda işte! Tayınımı alıyor mey-dancıdan. "Seslen de gelsin... "Hey! Yaşar Yaşamaz! Yaşar, koğuş kapısından, tam bir hapisaneci ağzıyla seslendi: "Hop dediiik... O'nun böyle bir ağız kullanması-na şaşanlardan biri, öbürüne, "Seninki iyice açıldı haa... İlk geldiği gün nasıldı? dedi. "Öbürü, "Hem de kabakçiçeği gibi açıldı... dedi. "İyi oğlan, iyi... Alşıyor yavaştan yavaştan... Yaşar Yaşamaz, yanlarına gelmişti: "Buyur ağbisi! "Gel hele, otur. "Öbürü, "Kayıntıyı birlikte yapalım Yaşar. dedi. Yaşar, "Sağolun ağbiler... dedi. Yemeklerini yiyip çaylarını içerlerken, koğuşun başka hükümlüleri de çevrelerinde toplandılar. Tam da en meraklı yerinde bırakıyorsa Yaşar, anlat şü başından geçenleri... "Anlatayım ağbiler... "Miras dalgası ne oldu? Alabildin mi? "Nerde kalmıştık? Hah, numara.. Ben o numarayı almak için daireden sokağa fırladım. Akşam paydosu olup memurlar daireden azat olmadan numarayı alıp yetiştirmek istiyorum. Bir dolmuş arabası bulup binmek için, gelip geçen taksilerin önüne atılıyorum. "Dolmuş! Dolmuş mu kardeşim? Neresi?" Yağmur da çiselemiyor; ama gene de şoförlerin burnu havada, gözü bulutta... Yalvarıyorum, yakarıyorum, bağıriyorum, çağırıyorum, aldırın yok... Şu tersliğe bakın, numarayı

yetiştiremezsem bizim para dünyana kalacak... "Bayım, bay şoför... Kardeş... Dolmuş mu? Samanpazarı mı?" "Her nasıl olduysa bir insan evladı çıkıp, "Evet, Samanpazarı. Buyur!" dedi. "Evet, dedi. Dedi ama, gel de buyur bakalım buyurabilirsen... "Hay Allah... Hay Allah..." diye söylenmeye başladım. Şoför içeriden, "Ne oluyor yahu, binsene hadi!" dedi. "Karı açılmıyor ki bineyim kardeşim." "Sola kıvrır ağabey, sola kıvrır... Kıvrır bel!" "Kıvrıyorum yahu, kıvrıyorum ama..." "Yahu iyice kıvrırsana! Kıvrır!" "Kıvrıyorum ama açılmıyor, bu ne biçim kapı?" "Sen kıvrıramıyorsun ki..." "Ya ne yapıyorum?" "Okşuyorsun be..." Bu yeryüzünde, hergele hiçbir yerde eksik olmaz ağbiler. Ben orda dolmuş arabasının kapısıyla boğuşup dururken, her nereden çıktılarsa beş on hergele ortaya çıkıp "Kıvrır, kıvrır baban da görünü!" diyerek benimle alaya başladılar. Biyandan onlar alay eder, biyandan dolmuşun şoförü, "Kıvrır, kıvrır!" diye bağırdı. "Sola kıvrır, sola!" "Kıvrılmıyor kardeşim." "Sola yahu, sola be! Sen askerlik yapmadın mı?" Şoför, yanındaki yolcunun sırtından elini uzatıp, "Solunu, sağını şaşır-dın büsbütün. Bak işte, nah böyle. Tak, saat gibi açılır bu namussuz kapı." diye söylenerek kapıyı açtı. Teşekkür edip arabaya bindim. Utancım-dan hiç sesimi çıkarmadım. Ama şoförün açılan çenesi bitürlü kapan-mıyordu. "Ne adamlar var be şu dünyada! Tüh Allah kahretsin!..." Arabadaki yolculardan yaşlı biri de şoförü destekledi: "Haklısın, çok haklısın şoför efendi evladım. Bu yaşa gelmişler, daha sağını, solunu öğrenememişler" Şoför, büsbütün coştı:

"Her yolcuyla teker teker anlat bey-baba... Yahu, bu kapı be, kapı! Sola kıvrırdın mı, tak açılır meret..." Benim aklım, alacağım numarada olduğu için alttan aldım: "Hakkınız var. Affedersiniz. Suç benim... Aceleden şaşır-dım herhalde de ondan açamadım. Bir resmî daireden bir numara almak için acele yetişmem gerekiyor da..." "Bir araba kapısını açmasını bile bilmeyen bu dünyada ne diye yaşar bilmem ki..." Şoföre "Ulan kim yaşıyor ki, zaten, ben iki kez ölmüşüm..." diye bağırarak geldi içimden ama, işi uzatıp da daireye geç kalırım diye sesimi çıkarmadım. Yaşlı yolcu, "Efendim, dikkat et-miyorlar." dedi. "Hep dikkatsizlik-ten..." "Beybaba, vallahi bıktım artık be... Kapı açmasını öğretmekten dilimde tüy bitti namussuzum. Bu adamlara kapı açmasını öğretmek için kurs açmalı, kurs..." "Yok oğlum, yok. Medeniyetin okulu, kursu mürsu olmaz. İnsanın kendinde olmayınca ne yapsan boş..." Birisi de beni savunsun, hiç olmazsa "Yeter adamcağıza yüklendi-giniz." desin diye öbür yolcuların yüzlerine bakıyorum ama, hiçbir orali değil. O yaşlı yolcu, şoföre "Ben burada ineyim oğlum." dedi. Şoför arabayı durdurdu. Yaşlı yolcu bir zaman kapıyla itişip durdu. Şoför sert, "Hadi insene beybaba!" dedi. "Nasil ineyim evladım, kapı açılmıyor ki..." "Sağa çevir beybaba..." "Ama demin bu beye sola kıvrırdıydın..." "Allah Allah... Yahu, laf anlayan beri gelsin be... Dışardan sola kıvrılacak, içerden de sağa..." Deminden beri yaşlı yolcuyla "Beybaba" diyen şoför bu kez, "Sağa çevir moruk!" diye bağırdı. Yaşlı yolcu da terslendi: "Aaaa! Çevrilmiyor işte, zorla mı?"

"Yahu arkamızda arabalar birikti; trafiki ceza kesecek be..." Gerçekten de arkamızda biriken taşıtlar durmadan klakson çalıyordu. Yolu tıkamıştık. Şoför, sinirden başını yumruklayarak, "Ulan deli olacağım be. Sola çeviriyorsun ulan moruk. Dışardan sola, içerden sağa ulan, sağa!" diye bağırdı. "Ne sağa dönüyor, ne sola... Kıpırdamıyor körolası..." "Dur, dur, kapıyı kıracaksın. Dur da açayım..." Şoför kapıyı açıp da yaşlı yolcu kendini dışarı atınca "Oh, çok şükür..." dedi. Şoför, "Odun oğlu odunlar! Yarmalar! Dağdan inmeler!" diye sövüp sayıyordu. Yaşlı yolcunun başına gelen, benim de başıma gelmeden, hazır kapı açılmışken fırsatı kaçırmayıp ben de inmeliydim. Şoför gaza basmadan, "Bay şoför, müsaade ederseniz ben de ineyim..." dedim. "Sen Samanpazarı'na gitmeyecek miydin?" "Evet ama... Hazır kapı açılmış-ken..." İndim arabadan. Başka dolmuş aramaya başladım. Önümden geçen arabaların şoförlerine sesleniyordum: "Neresi? Samanpazarı mı?" Epiyce bir zaman dolmuşların arkasından seslenip, bağırp yalvardıktan sonra biri, "Tamam..." deyip durdu. Kapının kulpunu sola kıvrı-dım ama, kapı açılmadı. İyi ki, şoför "Yukarı kaldır!" dedi. Yine açamadım. "Arkadaş, arabayı yukarı kaldır-ma be, kapı kulpunu kaldır!" "Kalkmıyor ki..." "Asıl be, asıl!" "Asılıyor ama açılmıyor." Yaşlı yolcu da terslendi:

Yaşar, ne yaşar, ne yaşamaz

Kolunu uzatıp açtı: "İşte böyle... Tık diye açılır bu zamazingo."

Bindim. Araba kalktı. Şoför, "Boşuboşuna şehir kaldırıma çiğniyorlar." dedi. Cimcime mi cimcime bir kadın yolcu, sanki ona sormuşlar gibi, "Burdan başka Ankara yok!" dedi.

Şoför de ona, "Hay ağzını öpeyim ablacım. Bir araba kapısını açamayan da artık insanım diye yaşamamalı bu dünyada..." diye yıldı.

"Vallahi öyle..." Sussunlar diye "Hakkınız var" dedim. "Çok acele işim var da... On dan işte, aceleden..."

Bu kez o kadın yolcu, "Kapınız kapanmadı." dedi.

Şoför de, "Kapını kapat! diye beni azarladı.

Kapıyı açıp sertçe kapadım. Başka bir yolcu. "Yine kapanmadı." dedi. Arabaların kapılarının kapanıp kapanmadığını anlamayan da yoktur hani... Ömründe ilk arabaya binen bile "Arabamız kapanmadı" diye bilgiçlik taslayıp üstün olmaktan hoşlanır.

Ben, bir daha kapıyı açıp daha sertçe kapadım.

Şoför, "Hızlı çek be, hızlı çek!" diye bağırdı.

Üçüncü kez kapıyı açıp hızlıca kapadım.

"Yavaş yahu, yavaş be... Altyanı bir liradılmış parası vereceksin, kapının anasını ağılatın be... Haftada bir kapı tamiri... Kazan kazan, kilitçiye ver."

Baktım, şoförün susacağı yok. Karşılık versem kavgaya çıkacak. Susam, dayanılır gibi değil... Şoför biyandan, yolcular biyandan boyuna çullanyorlar. Numarayı almak için yetişecek olmasam altta kalmam ama ne yapayım ki, işim acele.. Bu yüzden şoföre, "Uygun bir yerde inebilir miyim?" dedim.

Arabayı zınk diye durdurup, "Hadi düş bakalım!" dedi.

Bunlar kapı değil, baş belası.. "Hay Allah, açılmıyor ki..."

"İt be, it!" "Nereye iteyim?"

"Nereye itilir yahu? İtmesini de mi bilmiyorsunuz? İçeri doğru it!"

Bu yaşıma geldim, hiç kapının içeri doğru itildiğini de duymamıştım.

"İçeri mi iteyim? Yani çekeyim mi?"

"Kapıyı itme yahu; kulpu it! Her yolcuya ayrı ayrı kapı açmasını öğret... Dur, dur arabayı devireceksin nerdeyse... Dur da açayım."

Ben arabadan inerken şoför de, "Kaz gibi adam bunlar yahu..." diye söyleniyordu.

Yetişemeyeceğim de numarayı alamayacağım, numarayı alamayınca da para yanacak diye ödüm kopuyor. Neyse bir dolmuş daha buldum.

"Girsene beyim."

"Nerden gireyim kardeşim. Kapı açılmıyor ki..."

"Kendine çek, kendine... Kendine be! Yahu, kendine doğru. Tüh!"

Kızan şoför, kapıyı açıp "İşte böyle!" dedi.

Arabaya girip de, bu şoför de söylenmeye başlayınca, artık alacağım parayı marayı unutup ben de açtım ağzımı:

"Aaaa nedir bu böyle yahu... Ne biçim araba bunlar? Hepsinin de kapısı bir başka türlü bunların. Bizim ne suçumuz var?"

Bu dolmuş arabasının şoförü ki bar bir adammış, çok nazik bir sesle dedi ki: "İnsan bu kadarlık bişeyi de öğrenemez mi yani? Ford'ların kapı kulpu sola çevireceksin, Ustubeyle'lerini sağa çevireceksin. Şevrole oldu mu, kulpu iteceksin. Hilman'ları kendine doğru çekeceksin. Fiat' sa çok kolay, önce bir sağa çevir, sonra düğmesine bas, kapıyı it, çit diye açılır. Hele Buik'ler en kolay. Kulpu önce sola çevirirken bastır

düğmesine, biraz çekerken hafifçe kaldır, kuvvetlice indir kulpu, şıp açılır... Bu kadar kolay... Gelelim Folksvagen'lere... Düğmesine bas, kendine çek..."

Arabadaki yolculardan bir genç karşı çıktı:

"O senin dediğin iki kapılı eski model Folksvagen. Dört kapılı yeni modellerinin kapısını açmak için..."

Şoför, "O da kolay ağbıcım." dedi. "Yeter ki insanın öğrenmeye niyeti olsun..."

O genç yolcu, "En kolay, Citroen'lerin kapısını açmak..." dedi.

"Saat gibi... Basacaksın, sonra çekip, yukarı kaldırı, dayan! Bak, nasıl açılıyor, Opel'lere gelince..."

Başka bir yolcu da "Topu toplamı yirmi-otuz marka otomobil var. Büyük bir kentte oturan biri, bu kadarık şeyi de öğrenemezse, artık insanım diye yaşamam..." dedi.

"Öyle ya, ölsün artık be... Ölsün daha iyi... Hiç olmazsa bir nüfus ekilir de trafik açılır."

Arabadaki bütün yolcular şoförden yanaydı.

"Koy önüne bir torba saman, ye sin..."

"Sağıl sa hiç olmazsa iyi... Sağıl maz ki kardeşim, samana yazık..."

"Dangalaklık efendim, düpedüz dangalaklık..."

Deminden beri beni olmadık sözlerle aşılayan, her marka ve her model kapının nasıl açılacağını su gibi ezbere söyleyen genç yolcu, "Ben burada ineyim..." dedi. Araba durdu. O inmişken ben de ineyim. Çünkü, şoförle birlik olan dolmuş yolcularının aşağılamalarına dayanılır gibi değil. Gelgelelim, o genç inemiyor ki, ben de ineyim. Kapıyı zorlayıp duruyor. Sonunda, "Vay alçak kapı, ben hiç böyle kapı görmedim." dedi.

Şoför "Ne var?" diye sordu.

"Açılmıyor yahu, sıkışmış."

Artık dayanamadım da "Sıkışınca ne yapacaksın, işte asıl onu bilmeli..." dedim.

Şoför "Bastır, bastır!" diye barbar bağırıyor.

"Neresine bastırayım?"

"Yahu, ömründe hiç arabaya binmedin mi sen? Neresine olacak. düğmesine bastır be!"

"Ne düğmesi?"

"Pantolon düğmesi... Elbet kapı kilitinin düğmesi be..."

Kapı birden açılınca, boş bulunan genç de yere kapaklandı. Ben de arkasından canımı dışarı attım. Koşarak gitmeyi düşündüm ama, bu kez de önümde bir dolmuş durmaz mı! Hem de Samanpazarı'na gidiyor. Yapıştım arabanın kapısının kulpuna. Hay Allah!

"Sizin arabanın markası?" diye sordum.

"Dö Soto..."

"Dö Soto mu? Dö Soto'ların kapısı... Hay Allah, nasıldı yahu?"

"Bastır, bastır..."

Ben artık öyle şaşırılmışım ki, şoföre "Aşağı mı bastıracağım, yukarı mı bastıracağım?" diye sorunca, şoför "Yukarı bastırılır mı bel" der demez enayiliğini anladım. Kapıyı şoför açıp da arabaya binince "Öyle ya canım, hiç yukarı bastırılır mı? Akıl mı kaldı bende..." diye kendikendime söylendim.

Bu kez şoför sesini çıkarmadı ama arabadaki yolcular, arabanın kapısını açamadım diye söylenmeye başladılar.

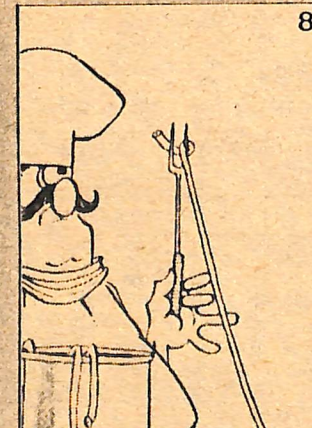
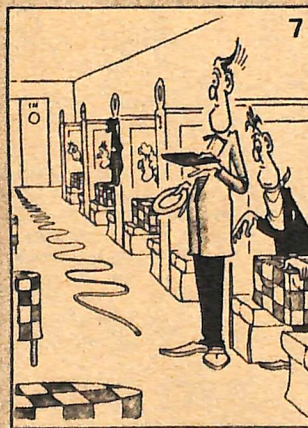
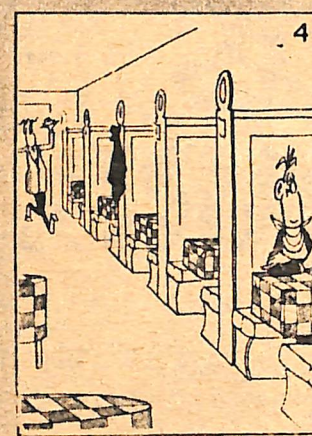
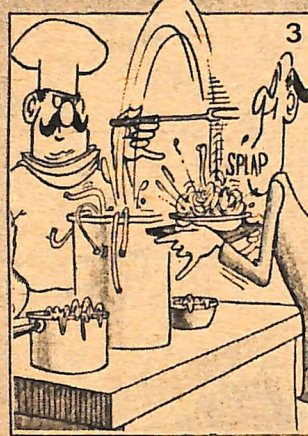
"Hepsinin de kapısı başka türlü." dedim.

Çok yaşlı olan bir yolcu "Bak öğlüm" dedi. "Bu dünyada milyarlarca insan var, hepsi de başka başka... Hiç biri birbirine benzemez. Bu senin araba dediğin şeyi insanlar yapıyor. Allah bile insanların yüzünü birbirine benzetmezken, hiç insan yapısı arabaların kapıları aynı olur mu? Sende kafa yok mu?"

Ben, kendi derdime düştüğüm için ihtiyarın sözlerine aldırmayıp, "Eyyvaaaah... Yollar da tıkanı. Acele bir işim vardı da, yetişemeyeceğim" dedim. Çünkü arabamız iki-üç dakikada on metre ancak gidebiliyordu. Benim bu sözüm üzerine şoför "Ne

AH ŞU MAKARNALAR

Çizen: DON MARTIN

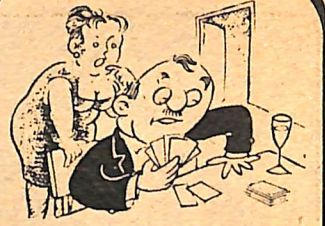

o? Tabakhaneye bişey mi yetiştireceksin?" diye alay etti.

"Hayır" dedim. "Bir işim var da devlet dairesinde... Saat beşe kadar yetişemezsem alacağım para kayna-yacak..."

Gelecek hafta:
"BEN, O AYTEN'İM"
DIYE DIYE...

© Türkiye'de yayın hakkı
Çarpıcı dergisine aittir

BOYLESİ DAHA İLGİNÇ

ADAM, vakitsiz eve döndü. Ve tabii gelenek üzere en yakın arkadaşını karısının kollarında buldu. Tam pathyorduk ki, arkadaş:

- Bak, dedi, biz otuz yıllık arkadaşız; bu kadar basit bir sebepten kavgadersek ayıp olur. Gel, seninle bir poker oynayalım. Kim kazanırsa kadem o alsın, tamam mı?.

- Tamam, dedi koca.

Ve masaya oturup kâğıtları dağıttılar. Tam oyun başlarken adam, arkadaşının kulağına fısıldadı:

- Şu oyunu çekici yapmak için önümüze beşer yüz kâğıt koymaya ne dersin?.

ZORUNLUK

LORDLAR Kamarası'nda iki İngiliz soylusu karşılaştı.

- Aziz dostum, dedi biri. Eşinizi gömmek zorunda kalışınıza çok üzül-düm.

Öbürü, soğukkanlılıkla:

- Ne yapayım dostum, dedi, mecburdum. Ölmüştü.

BULUŞMA YERİ

KESME

şeker,

küçük bir

kaşığa deli gibi

âşık.

Bir gün sordu:

- Nerede

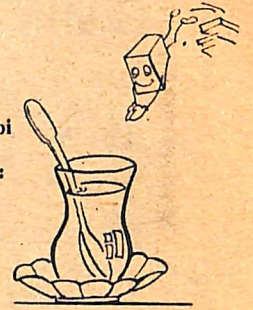
buluşabiliriz?

Kaşık,

nazlı nazlı

cevap verdi:

- Çayda!.

DONSUZ

KARININ sokaklarda donsuz

dolaştığını biliyor musun?.

- Ne? Kim söyledi bunu sana?.

- Küçük parmağım!.

KABAHAH KİMDE?

ORTA yaşlı dul bir kadın düş görüyordu. Birdenbire yatak odasının penceresinden içeriye dev gibi bir zenci atıldı. Adam çırılçıplaktı, harika bir vücudu vardı; üstelik yakışıklıydı da.

Kadın bastı feryadı:

- İmdat! İrz düşmanı var! Ben şimdi ne olacağım?.

Zenci gülmüsed:

- Ne bileyim hanımefendi? Rüya-yı gören ben değilim, sizsiniz!.

BAHANE

ALABAMA

Eyaletinin

Birmingham

şehrinde,

Amerikan

polis

yasak silâh

taşıma

tutukladı.

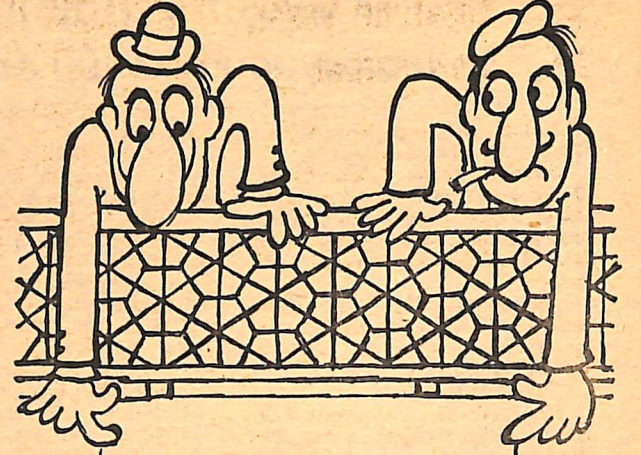
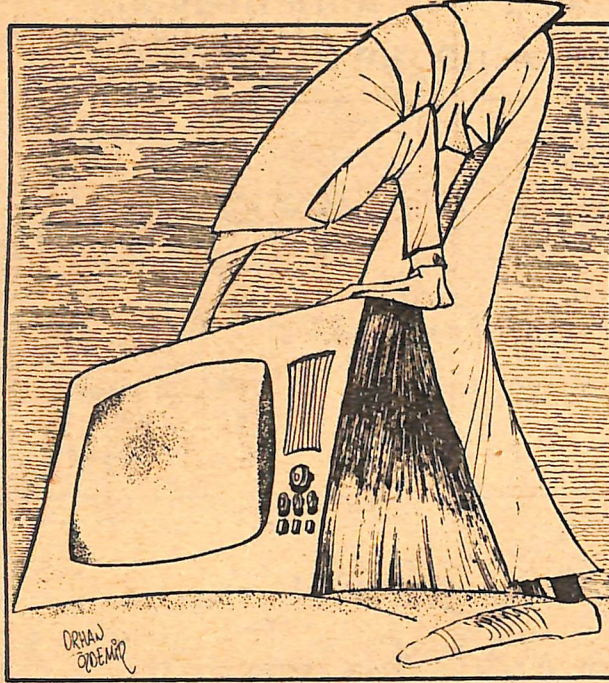
Adamın

sırtına

bir bıçak

saplıydı.

YAZIK VATANA!..

Oltanın ucunda bir yığın alık
Şu sıra bulanık sularda balık
Tutan tutana
Tutan tutana

Uygarlık, kalkınma nemize gerek
Yapacağız, edeceğiz diyerek
Atan atana
Atan atana

Çoğumuz düşerken can kaygusuna
Hayvanlar misali kış uykusuna
Yatan yatana
Yatan yatana

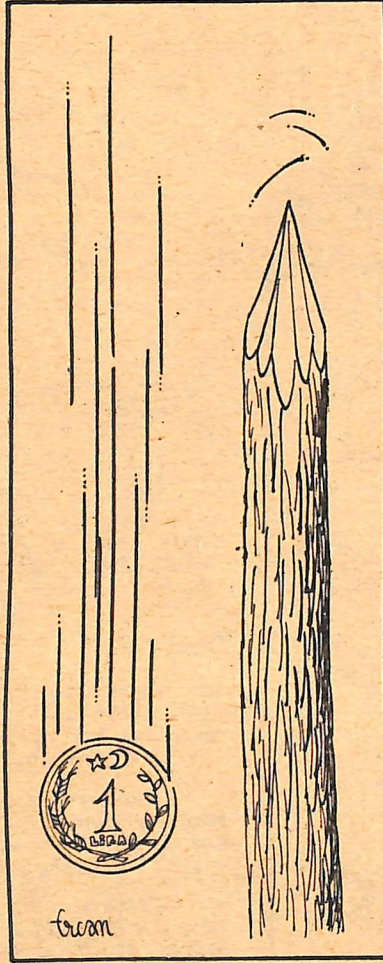
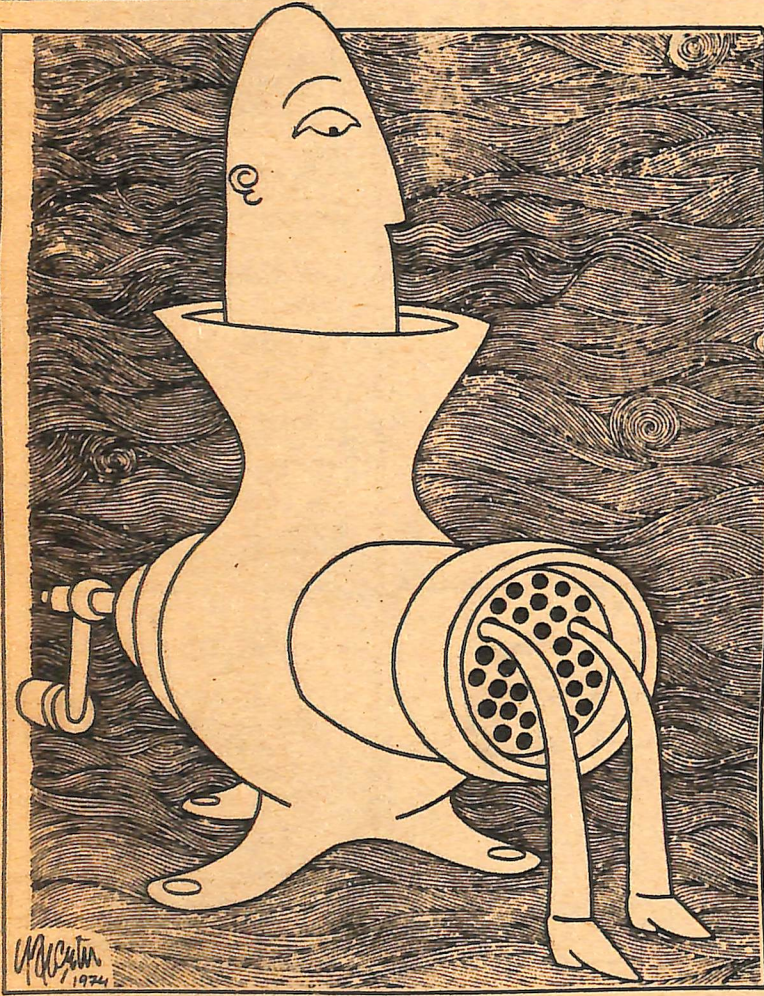
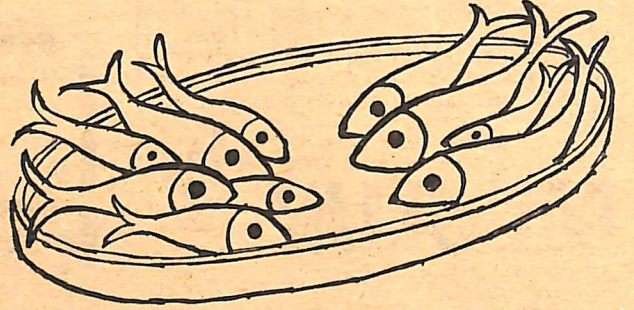
Yine kaçtı huzur hangi deliğe
Vatanseverliği bir meteliğe
Satan satana
Satan satana

Çıkarıcılık hâkim bugün her şeyde
Doğru söyleyene tam dokuz köyde
Çatan çatana
Çatan çatana

Baldan hoş, bedava sirke olunca
Bu yağmada anaforu bulunca
Yutan yutana
Yutan yutana

Kaçıyor fırsatlar, geçiyor zaman
Ne bir düşünen var, ne de anlayan
Yazık vatana
Yazık vatana...

ÜMIT YAŞAR OGUZCAN

**Bu
adamlar
ne
yapıyor?..**

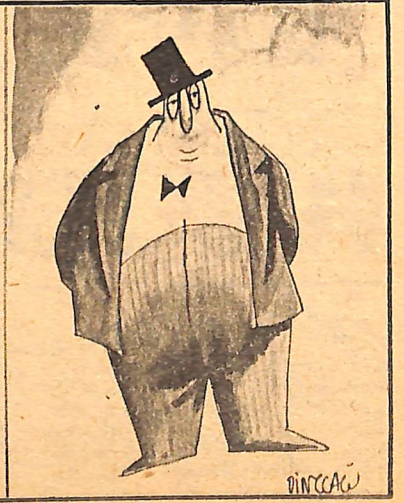
BU ADAM
YAZIYOR...

BU ADAM
KAZIYOR...

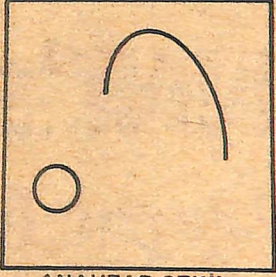
BU ADAM
ÇALIŞIYOR...

BU ADAM... BU ADAM MI?!..
HIÇ BİR ŞEY YAPMIYOR...

"Az Gelişmiş Anahtar 5"i en iyi tamamlayan
5 okuyucumuz 100'er lira armağan kazandılar.

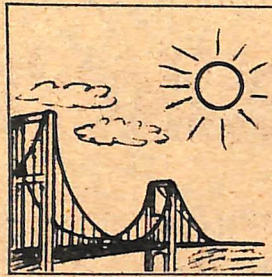
Kazanan okuyucularımızın
isimlerini ve turettileri
şekilleri yayınlıyoruz.

ANAHTAR ŞEKİL

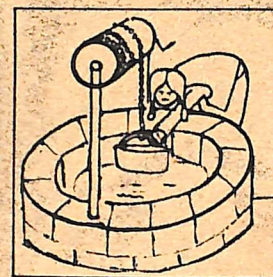
Harika TURANTAŞ
Ege Üniversitesi
Güzel Sanatlar Fakültesi
Alsancak - İZMİR

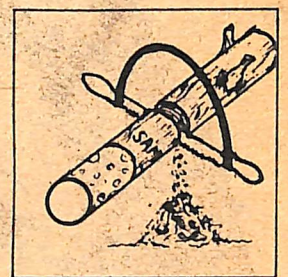
Hayri FELEKTEN
Emek Mah.
Es. Sok. No. 20/1
ANKARA

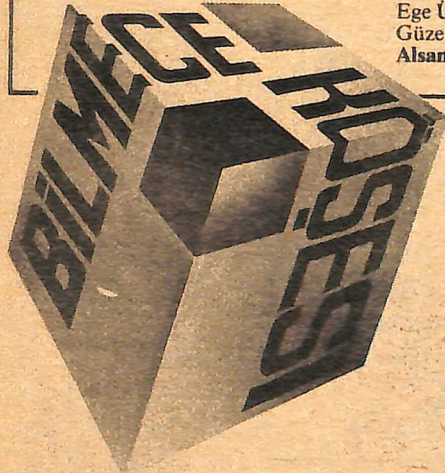
Kadir KARADENİZ
Boğaziçi Üniversitesi
Mat. II PK.2
Bebek - İSTANBUL

Ümit DURAK
Memur Evleri
Işık Sok. No. 13
ANTALYA

Şerif MEMİŞ
Zafer Mah. Ahmet Bey
Bayırı No. 19
TEKİRDAĞ

Bilmece bildirmece, eksik şekli bitirmece

KARELİ bulmaca... "7 Yanlışı Bulma" bilmecesi.
Eş şekiller bulmacası... Bütün bunlar, artık
klasikleşmiş bilmece türleridir. ÇARŞAF ise yedi sa-
yıdır bu köşede okurlarına çok daha değişik bir örnek
sunmaktadır.

Amacı bir "Az Ge-
lişmiş Anahtar" dan
hareketle, yeni şekil-
ler oluşturmak, deği-
şik ve anlamlı resim-
ler türetmek olan bir
bilmece...

Şimdi siz de say-
fanın altındaki kupon
üzerinde gördüğünüz
"Az Gelişmiş Anaht-
tar" ı geliştirebilirsi-
niz. Şekli tamamladı-
ktan sonra isim,
soyadı ve açık adres
bölümlerini doldurup,
kuponu keserek, bir
hafta içinde bize yol-
layınız.

DİKKAT:

a) En başarılı şekli
çizen 5 okuyucumuz
100'er lira ikramiyeye
hak kazanacaklardır.

b) İkramiye kaza-
nanların isimleri, iki
sayı sonra yayınlan-
acaktır.

c) Türetilen şekil-
lerin mutlaka kupon
üzerine ve "Anahtar
şekli" belli olacak bi-
çimde ince siyah, ya
da kırmızı tükenmez
kalemle çizilmesi ge-
rektilidir.

Adres:
"Az Gelişmiş A-
nahtar 7" Çarşaf Der-
gisi Mollafenari Sok.
No: 30-32 Cağaloğlu-
İSTANBUL

Basıldığı yer: Hürriyet Ofset
Matbaacılık ve
Gazetecilik A.Ş.

Adres: Cağaloğlu,
Mollafenari Sok.
No: 30-32
İSTANBUL

Telefon: 28 68 75

sözcüklerin iç dünyası

T T A

KORSAN

Melek

MUSLUK

baca

ARA

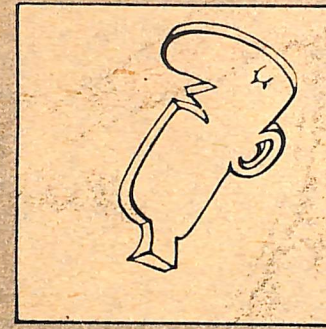
LIK

KİLO

KIRIK

3) Bu ayaklar kimin?

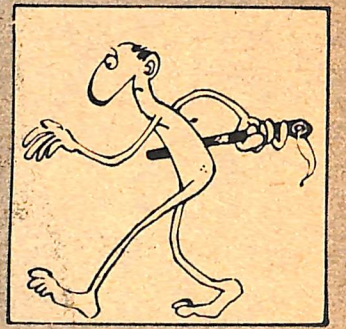
1) Bu adama ne olmuş?

4) Bu nasıl bir adam?

2- Bu nedir?

5) Kim bu adam?

4) Çok vurdumduymaz bir adam... 5) Sivil polis Hüsameddin Yalın...
2) Nazmıyanın imzası... 3) Ayaklarına kara su imiş bir adamın...
CEVAPLAR 1) Kafası utulmuş... 2) Nazmıyanın imzası... 3) Ayaklarına kara su imiş bir adamın...

Çarşaf

İKRAMIYELİ
BİLMECE KUPONU
AZ GELİŞMİŞ
ANAHTAR 7

Adı, Soyadı:
Adresi:

Çarşaf

Haftalık
Mizah Dergisi

YIL: 1 SAYI: 7

Sahibi: EROL SIMAVI

Genel Müdür:
Nezih DEMİRKENT

Genel Yayın Müdürü:
Çetin EMEÇ

Sorumlu Müdür:
Semih BALCIOĞLU

Şimdi çocuklar çiğnemededen yutmuyor,
Analarını uyutan ninniler, onları uyutmuyor!...

Melike'nin "NiNNi"si uyandırdı herkesi

Yazan: Kandemir KONDUK
Çizen: Bülent DÜZGİT

Davulumun ipi uzun
Arkadaş, kuru mu tuzun?
Öyleyse kırılda artık
Sonu gelsin uykumuzun!..

GENÇ şarkıcı Melike Demir-
ağ, son günlerde alışılmamış
bir ninni söylemeye başlayınca,
kuzu kuzu uyuyan bir çok yavru-
cak gözlerini açmaya başlamıştır.
Durum, çok tehlikelidir!..

Gerçi, henüz uyuyan çocukla-
rın hepsi uyanmamıştır ve uyu-
yanlar korku içinde yatakların-
dan fırlamasınlar diye sevimli
TRT'miz, bu ninninin yayınlan-
masını yasaklamıştır ama, yine de
bu ninni ile gözlerini oğuşturarak
açanların sayısı az değildir...

Nitekim, Şefika Hanımın oğlu
Oktay bile bu ninniyi duyunca
annesinin dizinden fırlamış ve bu
kez boyuna-bosuna bakmadan, o
da annesine bir ninni patlatmış-
tır... Şimdi bu ninniyi birlikte din-
leyelim ve isterseniz artık biraz
silkinelim... Ha; ne dersiniz?..

"Dandini dandini dasdana
Danalar girmiş bostana,,
Boşver danayı be ana,
Kulak ver, Melike Ablama!..

Anlatıyor hep sizin
Nasıl uyuduğunuzu.
Nelerden hepinizin
Medet umduğunuzu...

Alın teri dökerek
Yıllardır onca emek
Harcarken, bu güne dek
Niye aç olduğunuzu...

Bir şeyler yapmak varken,
Üstelik vakit darken;
Renkli, seksli filimlen
Uyutulduğunuzu...

Kupon-mupon keserek
Çekilişe girerek
Gerçeği görmeyerek
Hayal kurduğunuzu...

Cadılar, sihirlerle
Rüyalı şiirlerle
Reklamlı fikirlerle
Doldurulduğunuzu...

Asla gözümü açmam
Ben bir işe karışmam
Deyip, sizin aranjman
Okuyup durduğunuzu...

Anlatıyor be ana
İşte Melike Abla
Dönen sinsi dolaba
Nasıl uyduğunuzu...

Azınlık pay alırken
Çoğunluk sağılırken
Gençlere kıyılırken
Sizin horultunuzu...

Hakkınızı aramak
Karanlıkları yarmak
Ve uykudan uyanmak
Zorunluluğunuzu...

Onun için, ey ana!
Beni uyutamazsın!..
Sen kendi kuşağına
Seslen: GÖZÜNÜ AÇSIN!!!

Yavaş ol, çocuk uyuyor!..

DAHA NE BEKLİYONUZ?

**EN SON
PARA
YATIRMA
TARİHİ
31 OCAK
KOSUN
BANKAYA**

BİZ ŞUBAT'TA İŞE BAŞLAYACAĞIZ...

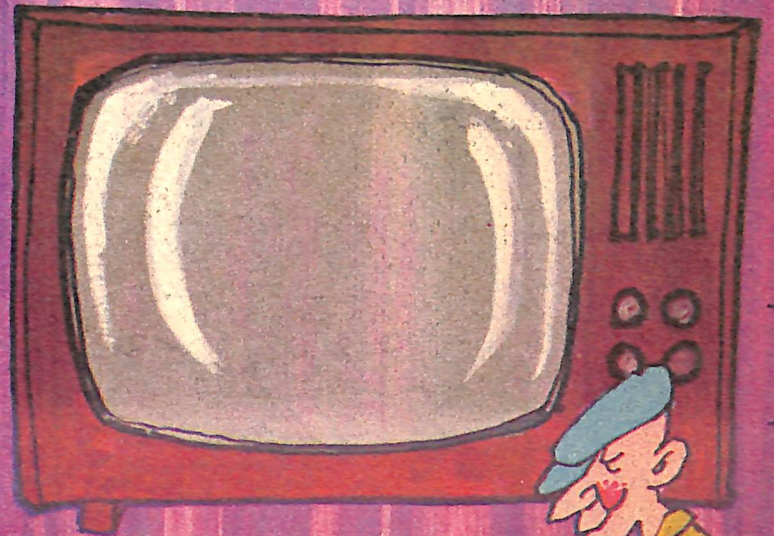
SİZ DE OYNAYIN
şans bir gün
size de
güler

**SİZ DE OYNAYIN
SİZ DE KAZANIN**

DANSÖZ NECLÂ

**pırıl pırıl
parlak bir görüntü...**

**BOYACI BAYRAM
PARLAK GÖRÜNTÜ
SAĞLAR...**

- 125 kuruşa çalışır.
- sessizdir.
- evlere servis yapar.

Boyacı Bayram